

Chương 296

Chết bất đắc kỳ tử

Rạng sáng ngày hôm sau, lúc gà vừa gáy sáng, Đỗ Quyên đứng giờ tỉnh dậy.

Mới ngồi dậy đã nghe bên ngoài có tiếng nói.

Nghiêng tai lắng nghe, có tiếng nói chuyện trầm thấp, cước bộ hỗn độn đi ra ngoài cửa viện.

“Chẳng lẽ Tả Hư Cực rời đi?”, Đỗ Quyên kinh ngạc nghĩ, “Ngay cả muội muội hấn cũng không gặp.”

Lòng nàng trầm xuống, vội vàng xuống giường mặc quần áo, vén tóc đi ra ngoài.

Bên ngoài tuy còn tối nhưng Đỗ Quyên vẫn nhìn thấy một bóng đen ở cửa viện.

Nàng đi qua, nhỏ giọng hỏi: “Hấn đi à?”

Nửa ngày, bóng đen trả lời: “Đi!”

Đỗ Quyên lại hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Bóng đen lại yên lặng.

Một hồi lâu, mới trả lời tối nghĩa: “Tả gia tứ tiểu thư Tả Lao Yên, định cho thế tử Huyền Vũ Vương làm phi, không ngờ đêm trước khi đính hôn thu nhiệm bệnh chết bất đắc kỳ tử...”

Đỗ Quyên nghe xong trợn mắt há mồm.

Nàng kinh ngạc đứng nhìn, đầu óc trống rỗng.

Hai người đều không lên tiếng, cũng không biết đứng bao lâu, Đỗ Quyên mơ hồ cảm thấy có gì đó âm ảm ở ngón tay mới bừng tỉnh. Cúi đầu nhìn, con chó vàng trong nhà đang nằm bên chân nàng, thân thiết liếm tay nàng.

Nàng giơ tay tránh ra, nhẹ giọng nói: “Đi! Tránh ra!”

Sau đó nói với Hoàng Nguyên: “Ta đi ra sau núi luyện tập.”

Nàng không hỏi hấn muốn làm thế nào, vẫn như bình thường chào hỏi bước đi.

Hoàng Nguyên muốn gọi nàng, lại suy sụp rút tay về.

Hấn hạ thấp người, vuốt ve con chó vàng, im lặng.

Nhậm gia hậu viện, Nhậm Tam Hòa thấy Đỗ Quyên một mình tới, hỏi: “Hoàng Ly đâu?”

Đỗ Quyên nói: “Ai nha, quên gọi nàng.”

Nhậm Tam Hòa nhìn chăm chăm nàng một hồi, bỗng nhiên hỏi: “Tại sao Tả cô nương tới đây?”

Đỗ Quyên không phải là người biết che giấu mình. Nàng vừa đến, Nhậm Tam Hòa liền nhìn ra có gì không đúng.

Đỗ Quyên nghĩ nghĩ, cảm thấy việc này tiểu dượng sớm muộn gì sẽ biết, không bằng sớm nói cho hắn biết, đỡ phải đến lúc đó hắn tức giận. Vì thế, hai ba câu nói cho hắn biết.

Nhậm Tam Hòa nghe xong, vẻ mặt lạnh lùng, “Hoàng Nguyên nói như thế nào?”

Đỗ Quyên nhẹ giọng nói: “Ta không có hỏi.”

Giờ khắc này, nàng có chút rụt rè, không dám tìm kiếm chân tướng.

Nhậm Tam Hòa lẳng lẳng nhìn nàng nửa ngày, mới nói: “Luyện tập đi.”

Phảng phất như không có chuyện gì.

Đỗ Quyên gật đầu, nhảy lên mai hoa thung trong ao phân luyện quyền.

Sáng hôm nay, nàng luyện chuyên chú và khắc khổ hơn bất cứ lúc nào.

Nàng nghĩ, luyện võ công cho giỏi, có lẽ có một ngày cần đến.

Ý niệm này vừa nảy sinh, nàng liền cả kinh.

Nhậm Tam Hòa nhìn một hồi, tùy ý cho nàng luyện, hắn đi qua một bên chỉ điểm cho nhi tử Nhậm Viễn Minh. Đợi hai người đều chuyên chú luyện tập, hắn lẳng yên trở lại thư phòng bên Đông sương, nhanh chóng viết một tờ giấy nhỏ, nhét vào một ống trúc nhỏ. Sau đó, hắn đi ra hành lang tới chuồng bò trâu, đem ống trúc cột vào chân một con chim, giương tay cho nó bay đi.

Sau khi rèn luyện buổi sáng kết thúc, Nhậm Tam Hòa nói với Đỗ Quyên: “Ta và cha nuôi người vào núi săn thú. Nếu người không muốn ở nhà thì theo chúng ta. Người cũng nên vào núi sâu nhiều chút để học hỏi kinh nghiệm, cứ loanh quanh đây mãi thì không được.”

Đỗ Quyên suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Ai, ta đi về nhà thu thập một chút.”

Nhậm Tam Hòa gật đầu, nói: “Ăn cơm xong sẽ đi.”

Đỗ Quyên đáp ứng một tiếng, vội vàng đi về nhà.

Hoàng gia tiểu viện, trước sau như một âm áp chính tề.

Sau khi xây sương phòng xong, tuy hai bên tường viện bị che lại, nhưng phía trước tường rất phong phú: bên trái bên phải đều đào một luống đất, trồng tỏi, các loại rau thông thường xanh biếc và các loại hoa thường gặp, còn dựng hàng rào trúc vây lại, không cho gà cho vào phá. Ở trước sương phòng còn trồng hai dây nho, nói năm sau dây nho sẽ leo lên rất mát mẻ.

Đỗ Quyên đi vào sân, liếc mắt nhìn thấy Hoàng Nguyên đứng bên cửa sổ phòng hắn.

Nhìn thấy nàng, đôi mắt thiếu niên sáng ngời.

Nàng không như ngày thường tươi cười với hắn, mà lập tức vào bếp múc nước tắm rửa.

Lúc ăn điểm tâm, Đỗ Quyên nói với cha mẹ, nói nàng muốn đi săn thú.

Phùng Thị cau mày nói: “Trong nhà còn nhiều thịt nai, có thể ăn được vài ngày, còn săn thú làm gì? Hai ngày nay, Tả cô nương ở đây, cần người chiêu ứng, người không bồi nàng còn chạy ra ngoài?”

Hoàng Lão Thực cũng khuyên nhủ: “Đúng a Đỗ Quyên, đừng đi.”

Đỗ Quyên thật nhanh uống hai chén cháo, để chén xuống, nói: “Không phải đại tỷ và Hoàng Ly ở nhà sao. Ta cùng cha nuôi và tiểu dưỡng vào núi, không phải săn thú gà rừng, mà là săn hồ ly. Nếu vận khí tốt, có thể đào chút thảo dược quý thì tốt hơn.”

Nói xong thấy Hoàng Nguyên ngốc ngốc, đối với hắn cười.

Hoàng Nguyên đau xót trong lòng, nhẹ giọng nói: “Đi với tiểu dưỡng và Lâm lý chính, nói vậy không có việc gì, kiến thức cũng tốt.”

Hoàng Tước Nhi ưu sầu nhìn muội muội, muốn cản lại không biết nói như thế nào.

Hoàng Ly rất muốn đi, nhưng nhìn sắc mặt nương, thức thời ngậm miệng.

Phùng Thị sầm mặt nói: “Dù là như vậy, nhưng người đã bao lớn rồi, còn chạy khắp núi với người ta? Trong thôn có con gái nhà ai như người chứ? Đã sắp định thân rồi, còn không thu hồi tâm tư.”

Đỗ Quyên cười hì hì nói: “Nhà nghèo, ai chú ý mấy việc đó! Mặc kệ là trai hay gái, có thể lên núi săn được thú về cũng tốt. Nương quên trước đây chúng ta ra sao?”

Phùng Thị vốn đau lòng khuê nữ, nên không cho nàng đi.

Nhưng hôm nay không biết làm sao, Đỗ Quyên nói chuyện làm cho nàng nghe xót xa.

Nàng quát lên: “Trước đây nghèo, bây giờ không phải đã khá hơn? Người không lên núi, đệ đệ người cũng có thể kiếm tiền nuôi gia đình, nói làm như trong nhà nghèo rớt mồng tơi vậy.”

Đỗ Quyên cười nói: “Đệ đệ có thể làm, ta cũng không thể lười. Ta cần mẫn, nương còn mất hứng?”

Hoàng Nguyên nói với Phùng Thị: “Nương đừng nói nữa, để cho Đỗ Quyên đi thôi.”

Phùng Thị nổi giận nói: “Còn không phải là ta không yên lòng nàng!”

Đỗ Quyên mỉm cười, tự đi thu thập hành lý không hề cập tới.

Chờ nàng đi, Phùng Thị đỏ mắt hỏi nhi tử: “Cuối cùng rồi ngươi định làm sao?”

Hoàng Nguyên cười nói: “Nương đừng nóng vội, để ta suy nghĩ kỹ một chút.”

Lại nói Đỗ Quyên, đi theo Nhậm Tam Hòa và Lâm Đại Mãnh vào núi, ban đầu tư duy như bị trời chặt nhất thời giãn mở ra.

Nàng đem cả sự tình từ đầu nghĩ lại, càng nghĩ càng tuyệt vọng tan nát cõi lòng.

May mắn Nhậm Tam Hòa có kiến thức, cũng biết rõ tính tình của nàng. Thời điểm này, đem nàng đi ra ngoài tốt hơn để nàng ủ rũ trong nhà. Đi trong rừng rậm núi sâu cây to che trời, con người trở nên bé nhỏ không đáng kể, không khác gì con thỏ nhỏ hoảng sợ chạy trốn, hoặc như chim kinh sợ bay lên, như nước chảy xiết, trở thành một bộ phận của thiên nhiên.

Cho nên, qua một hồi thương tâm, Đỗ Quyên dần dần bỏ qua tâm sự.

Nhậm Tam Hòa và Lâm Đại Mãnh sẵn thú, hoàn toàn khác Thu Sinh. Bọn họ đi xa không nói, chuyên đi vào chốn rừng sâu không có bóng người, nơi vực sâu núi thẳm.

Lâm Đại Mãnh quý ở chỗ có kinh nghiệm, thân thủ so với Nhậm Tam Hòa kém chút, nên mang theo công cụ để bò leo; Nhậm Tam Hòa cũng mang theo nhưng là chuẩn bị cho Đỗ Quyên.

Đọc theo đường đi, Đỗ Quyên mở mang tầm mắt, thấy không biết bao nhiêu hồ báo lang trùng, cỏ thụ che trời mây người ôm không hết, thiên khai tuyệt bích, u cốc khe sâu, cảnh trí không giống nhân gian. Đương nhiên, trong rừng sâu lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm, nửa điểm không thể khinh thường. Lâm Đại Mãnh suýt bị rắn độc cắn, may mà Đỗ Quyên nhanh tay lẹ mắt, phóng đỉnh sắt vào con rắn, dọa hấn một thân mồ hôi lạnh.

Có Đỗ Quyên đi theo, Nhậm Tam Hòa bọn họ cũng vui vẻ, ăn vui vẻ.

Qua tai nạn, Lâm Đại Mãnh hưng trí trở lại, chỉ cho Đỗ Quyên nhận thức các loại động thực vật.

“Nhìn nè, cây này là tơ vàng nam mộc, khoảng hơn ngàn năm tuổi.”

“Thật sự? Sao cha nuôi sao không kéo về nhà?”

“Kéo về nhà làm chi? Mình lại không thể dùng. Vốn không biết là tơ vàng nam, năm ấy ông nuôi người ở kề bên chặt ngã một cây, tói lui vài chuyén, không dễ dàng kéo về, làm một bộ giường, rế cây điều một cái bàn trà, sau này toàn bộ bị hoàng gia lấy đi. Nga! Con trâu nhỏ của người là dùng một cái đuôi của rế cây đó làm ra. Còn cây này chúng ta không động tới, cũng không dám nói cho người khác biết, bằng không, sợ quan phủ bức chúng ta vào núi đón về.”

Đỗ Quyên bưng tỉnh đại ngộ, bảo đảm nói: “Ta không nói với người khác.”

Lâm Đại Mãnh và Nhậm Tam Hòa cười ha ha.

Hết 2 ngày, bọn họ mới săn được mấy con cáo trắng, còn lại đều buông tha.

“Đỗ Quyên, cái này đưa người. Không dễ dàng người cùng cha nuôi vào núi, phải có phần thưởng cho người, không uổng công người phí tâm giúp chúng ta làm đồ ăn.”

“Vậy ta sẽ không khách khí.”

Đỗ Quyên vui vẻ nhận lấy.

Sáng sớm hôm đó, bọn họ đi tới một thâm cốc.

Dọc đường đi. Nhậm Tam Hòa chỉ Đỗ Quyên xem các loại kỳ thụ dị thảo, đều là hấn nhìn thấy trước đây, sau đó lưu tâm ghi nhớ. Hiện tại, hấn mang Đỗ Quyên xem một cái hồ sâu, mát mẻ trong veo, có thể nhìn thấy đá cuội dưới đáy hồ, bên trong có vài con cá dài trong suốt bơi lội.

“Trang Tử không phải cá, yên biết ngư chi nhạc.”*

* Trang Tử không phải là cá nhưng biết niềm vui của cá.

Lúc này Đỗ Quyên hoàn toàn cảm nhận được niềm vui được tự do bơi lội của cá. Chúng nó sinh hoạt trong u đàm thâm cốc, hồn không biết sầu, làm cho người ta cực kỳ hâm mộ. Từ trước đến giờ nàng lấy cần kiệm trì gia và sưu tập mỹ thực làm thú vui, giờ khắc này nàng không đành lòng vớt chúng, “Chúng ta đừng vớt cá ăn.”

Nhậm Tam Hòa mỉm cười nhìn nàng, biết nàng sẽ thích.

Hấn từng đến nơi này mấy lần, luôn muốn mang nàng đến xem. Vừa vặn hôm nay tới đây, quả nhiên nàng thật sự thích, không nhẫn tâm ăn cá.

Hấn cố ý nói: “Người bỏ được? Cá ở đây rất ngon...”

Đỗ Quyên vội quay mặt nói: “Đừng nói nữa! Ta chảy nước miếng a!”

Nhậm Tam Hòa nhin cười không được.

“Nước trong không có cá”, nhưng trong hồ nước này, tôm cá không biết từ đâu đến, vớt cũng vớt không hết. Chúng nó sống trong hồ nước trong veo

này không biết đã bao lâu rồi. Đại để là trong thiên hạ, thứ gì hấp thụ hết tinh hoa của núi rừng đều là cực mỹ. Ngoại hình mỹ, hương vị càng mỹ!

Cuối cùng, bọn họ vẫn bắt vài con cá nấu canh uống.

Là dùng ống trúc nấu.

Hương vị đó, thủy sản hoà với hương trúc, có thể nói là cực phẩm nhân gian!

Ăn xong, bọn họ lại lên đường.

Lúc này, Nhậm Tam Hòa mang Đỗ Quyên đi hái linh chi.

Hắn phát hiện mấy chỗ sinh trưởng linh chi lâu năm, đều làm ký hiệu. Vốn hắn có thể hái về đưa cho nàng, nhưng hắn cảm thấy mang nàng đến tự nàng xem một chút, cho nàng tự tay ngắt lấy, nàng càng thích hơn, nên giữ lại.

Để Đỗ Quyên đứng trước một cây đại thụ, nhìn thấy ở một phần rễ cây bị mục nát mọc ra một gốc linh chi đường kính chừng nửa thước màu đỏ, cả kính không khép miệng.

Lâm Đại Mãnh cười nói: “Đỗ Quyên, nếu ngươi không cần, để ta hái.”

Đỗ Quyên vội nói: “Muốn! Nương ta mang thai, đang cần dùng cái này bổ thân mình.”

Nhậm Tam Hòa vốn đang cười khanh khách nhìn nàng, thập phần hưởng thụ niềm vui sướng của nàng, nghe vậy sắc mặt tram xuống. Thấy Đỗ Quyên quay đầu lại, hắn khôi phục ý cười.

Đỗ Quyên hái được linh chi, lại hỏi: “Tiểu dưỡng, sao không thấy nhân sâm vậy?”

Nhậm Tam Hòa nói: “Nhân sâm không mọc khắp nơi. Ta chỉ thấy qua ở đỉnh núi chọc trời tuyết phủ Bắc lộc. Đông Bắc Đại Tĩnh và ở An quốc tương đối nhiều.”

Đỗ Quyên giật mình, hỏi: “Tiểu dưỡng đi qua phương Bắc?”

Nhậm Tam Hòa tùy ý nói: “Đi qua vài lần.”

Đỗ Quyên không hỏi nữa.

Vài ngày này, tiếng cười của Đỗ Quyên giòn giã trong trẻo hơn tiếng chim trong núi, bộ dáng hoàn toàn không có bất kỳ tâm sự gì. Điều này làm cho Nhậm Tam Hòa rất hài lòng. Bốn ngày sau, bọn họ lên đường về.

Nửa đường gặp Lâm Xuân mang theo Như Gió tìm đến.

Chương 297

Xấu hổ

"Xuân Nhi, sao ngươi lại trở về?"

Lâm Đại Mãnh ngạc nhiên hỏi cháu, ánh mắt không tự chủ nhìn về phía Đỗ Quyên.

Nhậm Tam Hòa cũng nghi ngờ nhìn chăm chăm đồ đệ.

Lâm Xuân nói: "Trở về được vài ngày."

Nói xong nhìn về phía Đỗ Quyên, chẳng lẽ nàng không nói với bọn họ?

Đỗ Quyên lại hỏi: "Ngươi còn chưa đi?"

Lâm Xuân đỡ lấy một phần hành lý từ tay đại bá và sư phó, sau đó đỡ lấy gùi của Đỗ Quyên, vừa nói: "Ta xin nghỉ."

Tuy Đỗ Quyên nghi hoặc nhưng cũng không hỏi nhiều.

Lập tức, mọi người tiếp tục lên đường. Đêm nay, bọn họ nghỉ tại một sơn động ở giữa sườn núi. Cửa sơn động có một tảng đá lớn có thể làm cửa, phòng ngừa dã thú xâm nhập. Cách đó không xa có một dòng suối. Trong sơn động có nòi đá, vại sành, còn có chén đĩa gỗ với không ít củi khô, thậm chí còn có một bao thịt khô.

Đây là nơi các thợ săn thường dùng làm nơi ngủ đêm.

Những thợ săn tới đây ngủ đêm dùng đồ của người ở trước để lại, khi đi cũng sẽ để lại đồ đạc của mình, tạo phương tiện cho những người khác hoặc là mình qua đêm.

Đỗ Quyên và Lâm Xuân tới bên suối rửa dụng cụ và thịt nấm, chuẩn bị cơm chiều.

Nàng nhìn thiếu niên trầm mặc, đột nhiên hỏi: "Có phải là ngươi nói hay không?"

Lâm Xuân bị nàng hỏi đầu tiên là sững sốt, sau đó hiểu ra, gật đầu nói: "Là ta."

Hắn nhanh nhẹn mở bụng một con chim trĩ, lấy nội tạng ra, vừa giải thích: "Tắm cô nương thường cải trang thành thư sinh đi Nguyên Mộng Trai tìm ta, dò hỏi tin tức Hoàng Nguyên. Lần này ta trở về phủ thành, ngày hôm sau nàng liền tới, ta nói cho nàng biết chuyện Hoàng Nguyên muốn cưới ngươi."

Nói đến đây, hắn tựa hồ có chút chần chừ, ngừng lại.

Cuối cùng hắn quyết định, nói tiếp: "Ta còn nói cho nàng biết, hai nhà chúng ta từ nhỏ đã định hôn ước miệng, ta không đồng ý người gả cho Hoàng Nguyên."

Đỗ Quyên nghe xong giật mình.

"Biết lợi dụng mọi nhân tố có thể lợi dụng, vì mình sáng tạo tình thế có lợi, người thực thông minh!" Nàng đánh giá đúng trọng tâm, nhưng lại thấy không đủ, nói tiếp: "Nhưng lưỡng tình tương duyệt khác với những chuyện khác, không phải thêm 1, 2 tình địch là có thể thành công, cũng không phải người cố gắng hăm hờ tiến lên là được như nguyện."

Nói xong không khỏi cười.

Nàng đang tìm vui trong đau khổ, hay là tự mình đánh trống lảng đây?

Làm gì cũng tốt, chỉ là đừng than khóc, nàng không thích như vậy.

Vừa nghĩ, vừa bỏ nắm đã rửa sạch vào vại sành, rửa thật cẩn thận.

Lâm Xuân ngừng tay nhìn về phía nàng, nghiêm túc hỏi: "Vậy phải làm thế nào?"

Đỗ Quyên nhìn hắn, nháy nháy mắt nói: "Không biết!"

Lâm Xuân nghe xong bị kiềm hãm, hiển nhiên có chút không tin.

Đỗ Quyên thấy hắn như hoài nghi mình tàng tư, cười nhạt một tiếng.

Nghĩ lại thấy không được tốt, nhanh chóng thu lại nụ cười, cũng nghiêm túc nhìn về phía hắn, nhìn vào đáy mắt hắn, nhẹ giọng nói: "Ta thật không biết. Không có một phương pháp hay hình thức cố định nào, bởi người khác nhau sẽ có suy nghĩ và hành động khác nhau. Nhưng ta khẳng định là: nếu cưỡng cầu chắc chắn sẽ thất bại. Đối với ta mà nói, có Hoàng Nguyên hay không, ta đối với người đều như nhau."

Lâm Xuân nghe xong không nói gì. Vẻ mặt như đau lòng, như không cam tâm.

Nghĩ xong hắn hỏi ngược lại: "Hắn thì sao? Có Tả cô nương hay không, đối với người có phải là giống nhau hay không?"

Lúc này đến phiên Đỗ Quyên bị kiềm hãm.

Nàng không quay đầu lại, rất chuyên tâm rửa rau, thuận miệng nói: "Không biết."

Lâm Xuân nhìn ra nàng khó chịu, hỏi: "Đỗ Quyên. Người trách ta sao?"

Đỗ Quyên không lên tiếng.

Trách sao?

Có chút đi!

Nhưng là, cũng không nghiêm trọng như vậy.

Nếu Tâm Lao Yên không đến, Lâm Xuân không thể buộc nàng đến.

Có thể thấy được căn nguyên vấn đề không ở nơi Lâm Xuân mà ở Tâm Lao Yên.

Thậm chí cũng không ở Tâm Lao Yên, mà ở Hoàng Nguyên.

Hai người lặng lẽ trở về trước sơn động, nhóm lửa nấu cơm.

Lâm Xuân dùng dao xẻ ra lườn gà cho Đỗ Quyên nấu canh, rồi nhóm lửa, nướng thịt, động tác rất thành thạo. Tình hình này làm cho Đỗ Quyên nhớ tới động tác vụng về của Hoàng Nguyên. Tiếp lại nhớ tới động tác của Lý Đôn kiếp trước. Những hình ảnh của hiện tại và quá khứ đan xen, nàng chìm trong mơ màng.

Lắc đầu không nghĩ nữa, nàng tập trung nấu canh.

Sau bữa cơm, mấy người ngồi trước đống lửa nghe Đỗ Quyên thổi tiêu.

Lúc trước ở nhà, Đỗ Quyên bận rộn việc nhà ít tập luyện thổi tiêu. Sau khi Hoàng Nguyên trở về, nàng nhàn hơn, luyện tập cũng nhiều hơn chút. Mấy ngày nay đi theo Nhậm Tam Hòa, chỉ cần nghỉ ngơi là hấn dốc lòng chỉ điểm kỹ xảo thổi tiêu cho nàng, dần dần thuận buồm xuôi gió.

Lâm Xuân ngồi bên cạnh nàng, lắng lắng nghe.

Hấn chỉ thích như vậy, lắng lắng cùng nàng ngồi chung một chỗ, nghe gió núi thổi qua, nghe lá cây tóc tóc vang nhỏ, nghe côn trùng trong bụi cỏ rên rĩ, hết thảy đều là thiên âm, tô đậm sự tồn tại của hấn và nàng, hài hòa như thế!

Tâm tình Đỗ Quyên cũng yên tĩnh chưa từng có.

Lâm Đại Mãnh và Nhậm Tam Hòa thấp giọng nói chuyện cũng không ảnh hưởng tới nàng.

Tập trung thổi tiêu, nàng tựa hồ tìm ra được phương pháp khống chế âm sắc, tùy ý thổi, tự nhiên tùy ý, âm thanh như chim hót ngọn cây, như suối nguồn vỗ vào đá.

Lâm Xuân lập tức cảm giác được sự khác biệt, lặng lẽ cười khẽ.

Nhậm Tam Hòa cũng dừng câu chuyện, cẩn thận lắng nghe.

Đội Đỗ Quyên thổi xong âm cuối cùng, hấn gật đầu nói: "Có chút ý tứ. Người biết thổi tiêu không nhất định thổi ra được ý cảnh, không thể cảm giác được mọi tình cảm và sự vật ngoài thân đưa vào bài hát, thì không thể biểu hiện ý vị trong đó được."

Đỗ Quyên cười nói: "Ta đương nhiên biết, cũng thường nói với Lâm Xuân như thế. Hấn đối với mấy chuyện đó có thể lĩnh ngộ rất nhanh. Ta thì không được. Thiên phú bất đồng, kể cứ mãi so sánh với người khác, người đó sẽ tức chết!"

Lâm Đại Mãnh ha ha cười lên.

Nói giỡn một hồi, mấy người cùng đi ngủ.

Lúc Đỗ Quyên lọc tinh thân tâm, cảm thấy mình có thể thả nhiên đối mặt với chuyện Tả Lao Yên bỏ trốn, đoàn người đã trở lại thôn Thanh Tuyền. Bước vào Hoàng gia tiểu viện, trong nháy mắt, bình tĩnh lúc trước của nàng bị phá nát.

Trong sân, Tả Lao Yên cùng Hồng Linh ngồi trên ghé trúc, Hoàng Ly ngồi trên cái ghế nhỏ chen trước đầu gối bọn họ, ba người chụm đầu chạm trán nói gì đó. Hoàng đại nương ở bên cạnh giúp vui, tán thưởng không ngừng miệng. Ở một bên khác, Phùng Thị đang dùng bàn chải trúc rong nhuộm bột khoai núi phơi khô, ngẫu nhiên ngẩng đầu khẽ cười nhìn về phía các nàng.

Tình hình này, cực kỳ giống người một nhà hòa thuận.

Đỗ Quyên sững sờ nhìn, không nhắc nổi chân.

Nàng cảm thấy mình giống như người ngoài, tiến thoái không được, nếu đi tới phá hư tình cảnh này, sẽ làm mọi người xấu hổ.

Lâm Xuân đứng bên người nàng, cũng sinh khí theo.

Hắn lớn tiếng kêu: "Hoàng Ly, tới giúp tở ngươi cầm đồ vào."

Hoàng Ly nghe xong quay đầu, thấy Đỗ Quyên trở lại, vội vàng đặt khung thêu vào rổ kim chỉ dưới chân, đứng dậy chạy tới, ngạc nhiên kêu lên: "Nhi tở tở, ngươi trở lại?"

Đám người Tả Lao Yên đều ngẩng đầu nhìn về phía nàng.

Trời sinh Đỗ Quyên với tính tình sáng lạn lần đầu cảm thấy bày ra một khuôn mặt tươi cười lại khó như vậy.

Bày không được, đơn giản không làm gì cả!

Nàng gật đầu, tùy tay đưa 2 con gà rừng cho Hoàng Ly, còn mình như cũ công gùi đi vào viện.

Phùng Thị cũng đi tới ân cần hỏi nàng có mệt hay không, vừa cẩn thận nhìn sắc mặt nàng.

Tả Lao Yên mỉm cười gọi: "Đỗ Quyên."

Bỗng nhiên Đỗ Quyên triển khai khuôn mặt tươi cười, hỏi: "Tay chân ngươi đã tốt hơn chưa?"

Tả Lao Yên gật đầu nói: "Tốt hơn nhiều. May có thím và đại tở tiểu muội chiếu ứng."

Đỗ Quyên chưa nói tiếp, Hoàng đại nương đã lớn tiếng nói: "Ta nói Đỗ Quyên, ngươi đừng cứ chạy lên núi, cứ như một dã nha đâu vậy. Ngươi phải

học Tả cô nương, người ta nhả nhận lại có thể làm, tri thức lễ nghĩa, mỗi ngày dạy Hoàng Ly đánh đàn thêu hoa đó..."

Đỗ Quyên cười hì hì ngắt lời nàng: "Nãi nãi, lời này sao ngươi không nói sớm mấy năm trước? Ta không giống một dã nha đầu lên núi xuống sông, làm sao mà có gà rừng, thỏ và cá hiếu kính ngươi chứ? Ta cũng dạy Hoàng Ly biết chữ đọc sách, cũng dạy Tiều Thuận. Lúc Hoàng Nguyên chưa trở lại, bọn họ đều do một tay ta dạy dỗ. Tuy ta không thêu hoa, xiêm y hàng năm cũng giúp ngươi làm một bộ, giày cũng làm hai đôi, xiêm y trên người ngươi cũng do ta may đó."

Vừa nói, nàng vừa đỡ gùi xuống.

Hoàng đại nương đã quen với lời nói thẳng thắn của Đỗ Quyên, trước giờ đã hết cách với nàng. Nhưng hôm nay trước mặt Tả Lao Yên, nàng cảm thấy mắt hết mắt mũi.

Nàng cá giận: "Trưởng bối nói một câu, ngươi trả lời một câu, y như nương ngươi" Phùng Thị nghe xong sắc mặt hết sức khó coi "Ta không thể nói đụng tới ngươi sao? Sớm mấy năm là sớm mấy năm. Khi đó nghèo, bây giờ đã khá hơn, ngươi còn chạy khắp núi. Hôm trước đệ đệ ngươi săn nai còn chưa ăn hết, ngươi lại bắt thêm gà rừng thỏ, ăn không hết còn tốn muối ướp..."

Mới nói đến đây, đã thấy Đỗ Quyên "hô lạp", đổ hết đồ trong giỏ trúc ra, nhất thời không ai nói ra lời: vài cái nắm linh chi to lăn ra, còn có một tấm da cáo, cùng với hoàng liên, thủ ô thượng đẳng.

Đỗ Quyên không để ý tới bà già trợn mắt hốc mồm, phân phó Hoàng Ly: "Thu dọn mấy thứ này! Ta muốn đi tắm rửa."

Hoàng Ly vội vàng nói: "Ai! Nhị tỷ, ngươi đi lấy xiêm y trước đi, ta giúp ngươi nấu nước."

Chẳng biết tại sao, bé gái cảm thấy hôm nay không thể chọc nhị tỷ tỷ, người biết quan sát ánh mắt người như nàng trở nên thập phần nhu thuận nghe lời, rất thành thực.

Đỗ Quyên cũng không nhiều lời, tự trở về phòng chuẩn bị quần áo.

Nghỉ xong, nàng đi phòng bếp múc nước, thấy chủ tớ Tả Lao Yên đã không trong sân. Trở về phòng cũng không gặp các nàng, liền hỏi Hoàng Ly. Hoàng Ly nói, Tả tỷ tỷ chuyển tới phòng ca ca, ca ca chuyển vào Đông sương...

Nàng nói xong, cảm thấy sắc mặt Đỗ Quyên không tốt, thanh âm liền thấp xuống.

Lòng Đỗ Quyên đau đớn!

Cả hai đời cộng lại, nàng cũng không thể chịu đựng nỗi đau như thế này.

Cho dù là năm đó chia tay Lý Đôn thì cũng là chúc phúc cho nhau, trong lòng thản nhiên buông tay, trên mặt tiêu sái; cho dù năm xưa rơi xuống núi trước ngày cưới, nỗi đau đớn là sự tưởng niệm thấu xương, bởi vì bọn họ hai tâm hồn hoà một.

Không như hiện tại là nỗi tan nát đau đớn thấu xương!

Hoàng Ly thấy thần sắc Đỗ Quyên không đúng, sợ tới mức kêu lên: "Nhị tỷ tỷ, người đừng nóng giận! Tâm tỷ tỷ nói không muốn ở chung, sợ người không quen. Ca ca nói, chúng ta đều là con gái ở cách vách tương đối tốt. Tâm tỷ tỷ mỗi ngày khen người..."

"Ta muốn tắm!" Đỗ Quyên nói với Hoàng Ly, "Người đi ra ngoài đi!"

Hoàng Ly "Nga" một tiếng, thấp thỏm khép cửa đi ra ngoài.

Đỗ Quyên đợi tiểu muội đi khuất mới ngâm mình vào thùng gỗ lớn, để nước ấm bao phủ thân hình. Nàng ngậy ngốc tựa vào vách thùng, nghĩ đến tương lai mờ mịt.

Cũng không biết qua bao lâu, bên ngoài vang lên tiếng đập cửa.

Hoàng Tước Nhi hỏi: "Đỗ Quyên, có muốn thêm nước ấm hay không?"

Đỗ Quyên hít sâu một hơi, cao giọng nói: "Không cần. Ta tắm xong rồi."

Rồi đứng lên, bước sang một bên chuẩn bị gội đầu. Sau khi tắm xong, nàng với lấy cái khăn treo trên sào trúc dựng bên tường lau khô thân thể.

Hết thấy thu thập ổn thỏa xong, nàng mở cửa phòng đã thấy Hoàng Nguyên đứng ở bên ngoài, ngưng mắt nhìn nàng, ánh mắt có tưởng niệm, có thông khổ, có thấp thỏm... Còn mang theo một tia kiên định, rất phức tạp.

Đỗ Quyên nhin không được liền cười, nghiêng người nhường đường: "Vào đi."

Nói xong xoay người đi tới giường La Hán ngồi xuống, cởi giày, lui đến đầu giường.

Chương 298

Biện pháp lưỡng toàn

Nàng liên tục ở trong núi bốn ba nhiều ngày, dù kiên định tự nhiên, giờ phút này cũng cảm thấy mệt mỏi. Vừa rời vào cửa lại trải qua một phen kích thích, trong lòng đau đớn, nàng chỉ thấy cả người vô lực, nên dựa vào hai cái gối ở đầu giường.

Hoàng Nguyên thấy thiếu nữ tràn đầy sức sống của ngày nào biếng nhác nghiêng người, nụ cười trên mặt như có như không, đuôi tóc còn đang nhỏ nước, đường cong eo mỏng phập phồng, quyến rũ nhưng gầy yếu mong manh, tim như bị nện vào đau đớn.

Hắn quay đầu nhìn quanh rồi đi ra sau tấm bình phong cầm một cái khăn vải đến, đi ra phía sau nàng, nhẹ nhàng phủ khăn lên mái tóc đen, chậm rãi chà lau.

Đỗ Quyên nghiêng đầu, đưa tay cầm lấy khăn vải nói: "Ta tự mình lau."

Tay Hoàng Nguyên trống không, lòng cũng trống không theo, ngơ ngác đứng.

Đỗ Quyên bảo hắn: "Ngồi đi. Không phải người có lời muốn nói với ta sao?"

Hoàng Nguyên liền đi tới trước giường ngồi xuống, nghiêm nghị đối mặt nàng.

Đỗ Quyên từ từ lau tóc, chờ hắn mở miệng.

Hoàng Nguyên nhìn nàng như thế, lời đã nghĩ kỹ thật khó nói ra.

Nhưng hôm nay không nói, ngày mai cũng phải nói; ngày mai không nói, về sau cuối cùng cũng phải nói. Mấy ngày nay hai người lẩn tránh nhau, rồi vẫn phải đối mặt.

Vì thế hắn khàn giọng nói: "Đỗ Quyên, Lao Yên, nàng... không trở về được..."

Đỗ Quyên ngừng một giây, có chút thất thần.

Lao Yên?

Không gọi Tả cô nương?

"Cho nên?"

"Ta... Ta không thể mặc kệ nàng."

Hoàng Nguyên khó khăn nói xong câu đó, thống khổ cúi đầu.

"Vậy ta thì sao?"

Đỗ Quyên nhỏ giọng hỏi.

Hoàng Nguyên vội vàng ngẩng đầu, vội vàng nói: "Lao Yên nói, nàng cam nguyện làm thiếp. Ngươi cũng biết nàng, rất dễ chung đụng, ôn nhu hiểu ý người nhất, các ngươi nhất định có thể hoà hợp. Ta phát thề, đời này không phụ hai người các ngươi!"

Đỗ Quyên cúi đầu, vô ý thức xoắn khăn mặt, hỏi: "Nếu ta không đồng ý thì sao?"

Hoàng Nguyên ngây ngẩn cả người.

Tiếp theo, hắt hơi sâu một hơi, trầm giọng nói: "Ta biết ngươi sẽ không dễ dàng đáp ứng. Nhưng là Đỗ Quyên, nếu bây giờ nàng vẫn là Tả gia tiểu thư, ta lập tức đưa nàng đi. Nhưng nàng đã không có chỗ để đi, trở về cũng chết; nếu ta mặc kệ nàng, nàng cũng chỉ có đường chết. Chẳng lẽ ngươi nhẫn tâm thấy nàng rơi vào kết cục đó, cho ta mang danh bất nghĩa?"

Đỗ Quyên nhấc mắt hỏi: "Chuyện này đâu có liên quan gì tới ta?"

Hoàng Nguyên sững sốt.

Đỗ Quyên tiến thêm một bước nói: "Ta không có kêu nàng bỏ trốn."

Hoàng Nguyên cười khổ gật đầu, nói: "Đúng vậy. Đỗ Quyên, nàng vì ta bỏ trốn. Nàng bỏ qua vị trí Huyện Vũ Vương thế tử phi phú quý, bỏ qua thân phận Tả gia quý nữ, một mình bỏ qua Hoàng Phong Lĩnh đến tìm ta nương tựa, ta có thể làm như không thấy sao?"

Đỗ Quyên hỏi ngược lại: "Nếu là ta đi tìm chết thì sao?"

Hoàng Nguyên bỗng nhiên đứng dậy, gắt gao nhìn chăm chăm nàng, thờ đốc không ngừng.

"Nếu ngươi quả thực làm vậy, ta sẽ chết cùng ngươi, 2 người đỡ phải khổ. Nhưng là ", hắt chuyển giọng, kiên định nói "Chỉ cần ta sống, ta không thể bỏ lại Tả cô nương!"

Đỗ Quyên yên lặng nhìn hắn, bỗng nhiên cười.

"Ngươi yên tâm, ta sẽ không chết." Nàng nói.

Hoàng Nguyên nhẹ nhàng thở ra, nhưng tâm tình vẫn không bình phục, như cũ nhìn chăm chăm nàng.

Hắn bước lên một bước, ngồi xuống bên mép giường, nắm tay Đỗ Quyên, chân thành nói: "Đỗ Quyên, ngươi hãy nghe ta nói, ta thật không nghĩ nạp thiếp, cũng chưa từng có ý tưởng không nên có với Lao Yên. Lúc ở phủ thành, Tả huynh từng thổ lộ tâm ý của Lao Yên với ta, muốn ta cấp tốc khảo công danh tới cửa cầu thân, lúc ấy ta đã cự tuyệt hắn. Sau này lúc hỏi

hương, nàng lại nhờ Tả huynh gửi cho ta một phong thư, ta đều không trả lời. Nhưng ta không ngờ, Lao Yên lại kiên quyết như thế, làm ra chuyện đào hôn bỏ trốn. Nay ta vạn vạn lần không thể cô phụ mảnh tâm ý này của nàng, bằng không kiếp này không thể an tâm."

Đỗ Quyên nghe xong trong lòng rối bời, trong đầu chỉ có một ý niệm: thua như vậy thật quá trời ơi!

Nàng như cũ không cam tâm.

Nàng nghiêm túc hỏi: "Khi ở phủ thành, Trần Thanh Đại từng nhảy xuống nước tự sát, người chưa từng thỏa hiệp. Người suy nghĩ thật kỹ, nói cho ta biết một lời thật: nếu Trần Thanh Đại hoặc một cô gái nào đó, cũng bỏ trốn đến tìm người như vậy, người sẽ tiếp thu sao?"

Hoàng Nguyên nghe xong thất thần, kinh ngạc nhìn nàng.

Thảm cảm thán nàng sâu sắc, cũng rơi vào khó xử.

Đỗ Quyên thấy hắn không đáp, tự mình nói: "Nếu là cô gái khác, người sẽ không tiếp nhận! Sở dĩ người tiếp thu Tả Lao Yên, là bởi vì không đành lòng tổn thương nàng, cũng không nỡ tổn thương nàng, bởi vì người đối với nàng có tình nghĩa; với cô gái khác, người không có tình nghĩa."

Thân mình Hoàng Nguyên cứng đờ không động, nửa ngày gật đầu nói: "Người nói đúng, ta không đành lòng tổn thương nàng... Nhưng Đỗ Quyên, ta cũng không thể tổn thương người. Với thân phận của nàng, ta nhất định phải cưới nàng làm vợ (vợ cả), nhưng ta cũng nói cho nàng biết: ta không thể cô phụ người! Nàng thấy ta trân ái người như thế, nói tự cam lòng làm thiếp."

Hay cho một câu "Tự cam làm thiếp"!

Đỗ Quyên không biết nói như thế nào mới tốt.

Người ta lấy thân phận con tuần phủ, buông tha tiền đồ làm quận vương thế tử phi đến tìm nơi nương tựa, tình nồng hậu ý, lại tự cam làm thiếp, nếu nàng còn muốn xoi mói không chịu, là nàng không thể dung người, cũng nói nàng đối với Hoàng Nguyên tình nghĩa nông cạn.

Nàng phải đáp ứng sao?

Nàng có thể đáp ứng không?

Nàng không có mục tiêu suy tư vấn đề này.

Nhớ tới vừa rồi vào cửa chứng kiến tình hình đó, chỉ mới thấy chút manh mối, đã làm cho lòng nàng xé toạc đau đớn, rồi khi ở trên núi mây ngày qua suy nghĩ đủ điều, nàng cảm thấy thật không có thiên lý.

Nàng rút tay ra khỏi tay Hoàng Nguyên, buông mi nói: "Ta sẽ không chung chồng với người khác, mặc kệ làm vợ hay làm thiếp! Dù hiện tại ta đáp

ứng, tương lai ta không cách nào cùng nàng thân nhiên ở chung, sớm hay muộn sẽ gặp chuyện không may."

Tâm Hoàng Nguyên trữu xuống, linh cảm chẳng lành.

"Đỗ Quyên, cuối cùng ngươi muốn như thế nào?"

"Ta cũng không biết nên như thế nào. Ngươi đừng hỏi ta. Đây không phải do ta gây ra."

"Nhưng là đã như vậy, chúng ta phải đối mặt. Ta tự biết tài đức nông cạn, không xứng có được 2 người các ngươi, nhưng đây là biện pháp lưỡng toàn duy nhất ta nghĩ ra được, đành phải ủy khuất các ngươi. Chẳng lẽ, ngươi muốn chọc giận ta tuyển Lâm Xuân?"

Đỗ Quyên nhắc mắt, nhìn hẩn nói: "Ngươi cảm thấy thế nào?"

Hoàng Nguyên nói: "Trong lòng ngươi rõ ràng, cần gì phải hỏi ta! Ngươi nói tương lai không thể chung đụng với Lao Yên, nhưng ngươi gả cho Lâm Xuân tương lai để chịu sao? Nếu thật là như vậy, trước đó sẽ không nháo ra những chuyện kia."

Lời này làm Đỗ Quyên càng thêm khó chịu, không muốn nói thêm.

Nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: "Đi ăn cơm trước đi."

Nói xong nhắc chân xuống giường, cố gắng đi ra ngoài.

Hoàng Nguyên nhìn theo bóng lưng nàng, suy sụp và thất lạc, thương đau.

Lúc ăn cơm tối, Tâm Lao Yên và Hồng Linh có lẽ vì để tránh xấu hổ, không ra ngoài ăn, do Hoàng Ly và Hoàng Tước Nhi bung cơm vào trong phòng ăn. Dù như thế cũng không làm cho không khí trên bàn cơm hơi lỏng chút nào, bởi vì sắc mặt Hoàng Nguyên và Đỗ Quyên đều không bình thường, mọi người cũng không có hưng trí như xưa. Chỉ có Hoàng Lão Thực như cũ ăn ngon lành.

Phùng Thị thấy ngày lạnh biến thành như vậy, trong lòng thập phần khó chịu.

Nàng ăn xong, vừa để chén xuống, liền nói với Đỗ Quyên: "Đỗ Quyên, ngươi ăn xong chưa? Vậy thì vào phòng, giúp nương niêm để giày."

Đỗ Quyên vội nói: "Đề đại tỷ giúp nương đi. Hoàng Ly rửa bát. Ta muốn đi miếu nương nương." Nói xong không chờ mọi người trả lời, đứng dậy bước đi.

Hoàng Lão Thực hô to: "Đỗ Quyên, cha đưa ngươi đi. Trời tối, đợi cha đốt cây đuốc soi đường cho ngươi!"

Thanh âm Đỗ Quyên xa xa truyền đến, nàng đã tới cửa, "Không có việc gì, ta thấy đường."

Hoàng Lão Thực đành thôi.

Phùng Thị thấy người trong giây lát đã biến mất, thầm trách nàng không nghe lời, đau lòng nhìn về phía nhi tử.

Hoàng Nguyên trấn an nói: "Nương đừng lo lắng. Để ta đi xem nàng."

Phùng Thị sầm mặt nói: "Xem cái gì? Kệ nàng đi! Nàng quen chạy loạn, từ sáng đến tối lủi khắp nơi cũng không có việc gì. Người không quen đi đường ban đêm, lỡ té vào mương xuống ruộng lẫn một thân bùn thì sao?"

Hoàng Nguyên nói với Hoàng Ly: "Tiểu muội, rửa bát nhanh chút, lát nữa cùng đi với ta."

Hoàng Ly cũng lo lắng, vội vàng đáp ứng.

Phùng Thị thấy nhi tử cố ý như thế, nàng cũng lo lắng cho Đỗ Quyên, nên không nói gì thêm.

Sau bữa cơm, Hoàng Tước Nhi cũng không đi phụ Phùng Thị niêm đế giày, bởi vì nàng biết lúc này nương chỉ lấy cớ, muốn nói riêng với Đỗ Quyên một chút mà thôi. Nàng cùng Hoàng Ly thu thập phòng bếp, sau đó cùng đi tìm Hoàng Nguyên.

Gặp mặt hẳn, nàng nói: "Nguyên Nhi, ta cùng Hoàng Ly đi tìm Đỗ Quyên, người đừng đi. Trong lòng nàng không được tự nhiên mới đi ra ngoài. Thấy người không phải càng khó chịu hơn sao?"

Hoàng Nguyên nghe lời này rất có lý, nhưng nếu hẳn không đi, chỉ sợ Đỗ Quyên càng khó chịu, cảm thấy hẳn không thêm để ý đến nàng, bởi vậy nói: "Đại tỷ, để ta đi thôi. Ta sẽ nói chuyện với Đỗ Quyên."

Hoàng Tước Nhi thở dài, dặn bọn họ cẩn thận chút.

Hoàng Nguyên liền dắt tay Hoàng Ly đi ra ngoài.

Ra tới sân, hai người thấy cửa sổ phòng Hoàng Nguyên lộ ra ánh sáng, Hoàng Ly bỗng nhiên nói: "Ai nha, ta quên. Tầm tỷ tỷ nói lát nữa dạy ta đánh đàn. Ta đi nói với nàng một tiếng, nói nàng đừng đợi."

Hoàng Nguyên nói: "Đi thôi. Nói nàng ngủ sớm chút, đừng suy nghĩ quá nhiều."

Hoàng Ly "Ai" một tiếng, nhẹ nhàng chạy đi lên trên phòng.

Một hồi nàng đi tới, nói với hẳn: "Tầm tỷ tỷ nói, nàng rất tốt, buổi tối ăn hai chén cháo, lát nữa sẽ ngủ, nói ca ca không cần quan tâm, chỉ lo chuyện của mình thôi. Còn nói trời tối, ca ca không quen đi đường quê, bảo ta cẩn thận dắt ca ca."

Trong lòng Hoàng Nguyên âm áp, an tâm không ít, rồi nhớ tới Đỗ Quyên, lại thấy lo lắng, liền nói: "Biết, đi nhanh đi."

Vì thế hai huynh muội đi ra ngoài.

Người khổ sở vì tình, luôn có biện pháp để ý tới người trong lòng và việc của họ.

Không phải là thế sao, ngoại trừ Hoàng Nguyên đi tìm Đỗ Quyên, Lâm Xuân cách vách cũng đi.

Sau bữa cơm hấn liền lên nóc nhà nhưng không thổi tiêu. Hấn cảm thấy lúc này thổi tiêu, chẳng những sẽ không làm cho Đỗ Quyên thư thái, ngược lại sẽ làm nàng khó chịu. Cho nên, hấn tìm một góc hoang vu ngồi, yên lặng nhìn chăm chú động tĩnh Hoàng gia. Đỗ Quyên vừa đi ra, hấn liền nhìn thấy, nên nhảy xuống nóc nhà, nhẹ nhàng đi theo. Sợ nàng phát giác, ngay cả Như Gió cũng không cho đi theo.

Đỗ Quyên đi rất nhanh, hấn không dám tới gần quá, đi theo xa xa.

Vừa ra khỏi thôn, thấy phía trước nhân ảnh chậm lại, hấn vội chạy tới gọi: "Đỗ Quyên".

Người nọ quay đầu, cả kinh nói: "Xuân sinh!"

Lâm Xuân kinh ngạc nói: "Hòe Hoa, sao ngươi ở đây?"

Kỳ thật hấn muốn hỏi là, không phải ngươi ở phủ thành sao?

Hòe Hoa cười nói: "Ta tới nhà Nhị Nha, tìm nàng nói chuyện. Vừa rồi đi ra, nhìn thấy Đỗ Quyên chạy ra ngoài thôn, ta liền theo tới. Ngươi cũng đến tìm Đỗ Quyên?"

Lâm Xuân gật đầu, nói: "Ngươi trở về đi, trời tối không dễ đi. Ta đi xem xem."

Hòe Hoa do dự một chút, nói: "Xuân sinh, ngươi... đừng đi, ta đi thôi. Đỗ Quyên trong nhà... Chuyện đó, ngươi cũng biết, nàng thấy ngươi càng khó chịu, ngươi nói đúng hay không?"

Chương 299

Có tâm

Nếu là lúc trước, Lâm Xuân sẽ không để ý tới lời này.

Nhưng bây giờ, hẳn nhớ tới ngày hôm qua Đỗ Quyên nói: "Cưỡng cầu khẳng định sẽ thất bại", nên hẳn chần chờ: ban đêm Đỗ Quyên ra cửa, hiển nhiên cùng Hoàng Nguyên phát sinh tranh chấp, trong lòng khó chịu. Lúc này hẳn tham dự vào, giống như thừa dịp lợi dụng.

Nhưng không đi, trong lòng hẳn thật không yên lòng.

Hòe Hoa vội nói: "Ta về nghe Quế Hương nói chuyện của Đỗ Quyên, chúng ta đều rất lo lắng cho nàng. Muốn đến khuyên nàng nhưng nghe nói nàng vào núi mới không tới. Hiện tại đừng phải, ta sẽ đi bồi nàng trò chuyện. Người yên tâm đi, đợi khi tìm được nàng, ta sẽ ở chung với nàng, sẽ đưa nàng trở lại."

Lâm Xuân nghĩ, đành phải như vậy.

Nhưng theo tình lý, hẳn không thể bỏ lại Hòe Hoa một mình trong đêm ở ngoài ruộng tìm người. Thêm nữa, hẳn không nhìn thấy Đỗ Quyên thì không yên tâm, vì thế nói: "Tìm được người trước rồi nói sau."

Hòe Hoa thấy hẳn đáp ứng, hơn nữa muốn cùng mình tìm người, thập phần vui sướng.

Lâm Xuân đứng ở cửa thôn, vừa nhìn bốn phía, vùng hoang vu đen kịt một mảnh, mơ hồ khó phân rõ hình ảnh của chân trời, dãy núi.

"Người nhìn thấy nàng đi về phía nào?" Hẳn hỏi.

"Miếu Nương nương." Hòe Hoa khẳng định nói.

"Vậy đi thôi." Lâm Xuân lướt qua nàng, trước mặt đi đến.

Hòe Hoa vội đuổi theo hẳn. Trời tối không thấy rõ đường đi, nhưng có hẳn ở phía trước, nàng căn bản không cần nhìn đường, chỉ theo bóng lưng hẳn đi là được, rất vững chãi, cũng rất an tâm.

Đêm nay vì sao trùng hợp gặp Lâm Xuân chứ?

Sự trùng hợp này do nàng chế tạo ra.

Lần trước nàng đuổi theo Lâm Xuân trở về thôn, lại chậm một bước, Lâm Xuân lại rời đi. Nàng đuổi theo tới phủ thành, lại biết được Lâm Xuân về

thôn, không khỏi ủ rũ, âm thầm rơi lệ. Mím chặt môi, nàng bỏ ra một ngày đồ được một vị biểu đệ đưa nàng trở lại.

Sau khi trở về biết được Tả Lao Yên bỏ trốn tìm Hoàng Nguyên, tình thế thay đổi, lại kiệt lực nghĩ cách.

Buổi tối, nàng lấy cơ tìm Nhị Nha có việc, ở cách vách Lâm gia đánh một vòng, sau đó đi ra. Đi ra nhưng không trở về nhà, mà đứng sau một thân cây trong góc. Trong đêm, người lui tới nếu không lưu tâm, căn bản không nhìn thấy nàng. Chỗ nàng đứng, vừa lúc đối diện nóc nhà Tây sương Lâm gia, có thể nhìn thấy bóng đen ngòai trên nóc. Cho nên, Đỗ Quyên ra cửa, Lâm Xuân theo tới, đều trong tầm mắt nàng, nên nàng chen vào giữa.

Lâm Xuân lo cho Đỗ Quyên, đi rất nhanh, Hòe Hoa muốn nói chuyện cũng không thể.

Nhưng hai người khẩn trương đi, tới miếu nương nương lại không thấy người.

"Người thật nhìn thấy Đỗ Quyên đi hướng bên này?"

Lâm Xuân và Hòe Hoa không tìm được Đỗ Quyên ở miếu nương nương, nên đi về phía bờ sông, dọc theo thượng du và hạ du đều tìm, nhưng không tìm thấy người. Lâm Xuân liền nghi ngờ.

"Chính là hướng bên này nha!" Hòe Hoa cũng nghi hoặc, "Có phải lúc chúng ta lúc nói chuyện, nàng đổi phương hướng? Trời tối, chúng ta không theo sát, nên không phát hiện?"

Lâm Xuân lắc đầu nói hẩn vừa ra khỏi thôn liền nhìn, ngoài đồng chỉ có một mình nàng.

Trong đêm nhãn lực hẩn rất tốt.

Hòe Hoa cũng không biết tại sao.

Lâm Xuân lặng im, dựa vào tính khí thường ngày của Đỗ Quyên để suy tìm hành tung của nàng: nếu nàng đi ra ngoài vì trốn người, nói là đến miếu nương nương thì chưa chắc sẽ đến, người trong nhà sẽ tìm tới quấy rầy.

Như vậy, nàng sẽ đi đâu?

Hẩn đưa mắt nhìn sang phương Nam.

Con sông từ núi chảy xuôi rẽ thành hai nhánh, một nhánh vào thôn, một nhánh khác đi về phía nam. Đỗ Quyên, rất có khả năng đi theo con sông kia.

Nghĩ rõ ràng xong, hẩn nói với Hòe Hoa: "Người trở về đi, ta đi tìm."

Hòe Hoa vội nói: "Vậy sao được! Ta tới tìm Đỗ Quyên, đâu ngờ không gặp nàng. Trời tối, ta một mình không dám về nhà. Nếu bắt người đưa ta, sẽ trê nãi việc tìm kiếm Đỗ Quyên. Thôi để ta đi tìm chung với người. Tìm được, khuyên được hay không cũng không trọng yếu, xem nàng nói như thế

nào. Nếu trong lòng không thoải mái, ta bồi nàng tới nhà Quế Hương ở một đêm, chúng ta mới từ từ khuyên nàng."

Lời này lại đánh vào lòng Lâm Xuân.

Hắn cho rằng: có Tấm Lao Yên ở Hoàng gia, Đỗ Quyên không muốn bước vào cánh cửa kia nữa. Nhưng nàng có thể đi chỗ nào chứ? Cũng chỉ có thể đi tới nhà Quế Hương hoặc nhà Hòe Hoa.

Vì thế hắn gật đầu, nói ra phỏng đoán của mình, mang Hòe Hoa đi về phía nam tìm.

Hòe Hoa lại cười một lần nữa.

Hai người đi dọc theo bờ sông, Lâm Xuân hết nhìn đông tới nhìn tây.

Hòe Hoa an ủi: "Lâm Xuân, người đừng quá gấp. Tính tình Đỗ Quyên người cũng biết, không phải là người làm việc đại khờ. Nàng đại khái muốn ở một mình suy ngẫm. Cho nên tối nay chúng ta tìm được nàng cũng tốt, vừa lúc nàng nghĩ xong sẽ trở lại."

Lâm Xuân lại một lần nữa cảm thấy nàng nói rất đúng, trầm mặc không có trả lời, nhưng chân đi không vội nữa.

Hòe Hoa thấy, cũng chậm lại.

Đi chậm lại, liền có tinh lực nói chuyện.

Nàng nói: "Lần trước ta trở về, chợt nghe nói chuyện của nàng. Ta còn lo lắng muốn khuyên nàng hai câu. Nàng không muốn nói, ta không tiện hỏi thêm. Ai, ta và Quế Hương đều nghĩ sai rồi."

Lâm Xuân ngừng lại, hỏi: "Nghĩ sai cái gì?"

Hòe Hoa nói: "Ban đầu ta cảm thấy, Đỗ Quyên đối với người như tỷ đệ vậy, vừa giống như lão sư dạy học sinh, kỳ thật nàng thích Cửu Nhi. Cửu Nhi cũng đã nói thích nàng. Quế Hương nghe xong rất giận, gây với ta, nói ta nói bừa, nói Đỗ Quyên không có khả năng thích Cửu Nhi, nói nàng chỉ thích người. Lúc ấy ta không cảm thấy mình tính sai, là Quế Hương tự lừa mình, không bằng ta ở ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê. Ai ngờ vẫn là nghĩ sai rồi. Ta và Quế Hương đều nghĩ sai. Ta cũng không hoàn toàn sai, chỉ là không phải Cửu Nhi, mà là Hoàng Nguyên. Đây là chuyện nằm mơ cũng không nghĩ tới! Người nói, có thật là có duyên phận kiếp trước hay không mà ai cũng chịu khổ?"

Tâm thần Lâm Xuân đại chấn.

Trong mắt kẻ bàng quan, ai cũng không thấy hắn và Đỗ Quyên xứng đôi?

Hoàng Nguyên nói như thế, Hòe Hoa cũng nói như thế.

Gần đây hẳn bị tình ý quán quanh, nghĩ thật nhiều, cũng nghĩ thật phức tạp. Nhưng trừ bỏ Đỗ Quyên không ai có thể cùng hẳn nói vấn đề này. Hòe Hoa đánh trúng vào tâm sự hẳn.

Hẳn yên lặng đi trong đêm tối, suy nghĩ không biết bay về phương nào.

Trong hoang dã, lời nói Hòe Hoa vang lên, sâu kín bay vào tai hẳn: "Tâm tư Đỗ Quyên người bên ngoài đoán không ra, người lại vì nàng thương tâm, Cửu Nhi cũng vì nàng thương tâm, Quế Hương vì Cửu Nhi thương tâm, cũng có người vì người thương tâm, mỗi người đều thương tâm..."

Ai vì hẳn thương tâm?

Lâm Xuân có chút mờ mịt, cũng không muốn biết.

Hẳn bị màn đêm vây quanh, như đi vào thế giới mộng lung kia, nhìn về kiếp trước của mình, kiếp này và kiếp sau, muốn tìm hiểu duyên nợ của và cùng Đỗ Quyên.

Đêm thu, tiếng côn trùng rả rích thê lương bi ai, càng làm tăng thêm vẻ yên tĩnh của đồng ruộng.

Mộng du đi tới, phía trước có một bóng đen đi ngược lại.

Lâm Xuân bừng tỉnh, hỏi: "Ai?"

Một giọng nam nói: "Ta, Bệnh Chốc Đầu. Người là ai?"

Lâm Xuân nói: "Xuân Sinh."

Người nọ liền cười: "Là Xuân Sinh a! Người đi đâu đây? Ta đang định tới cách vách nhà người đó. Người có đi về không? Chúng ta đi chung."

Lâm Xuân đợi hẳn đến gần, hỏi: "Người đi cách vách nhà ta, là ai?"

Bệnh Chốc Đầu nói: "Hoàng gia, giúp Đỗ Quyên đưa tin. Đây là ai?"

Hẳn nhìn Hòe Hoa sau lưng Lâm Xuân lại hỏi.

Lâm Xuân vội vàng nói: "Đây là Hòe Hoa. Bệnh Chốc Đầu ca, người thấy Đỗ Quyên?"

Bệnh Chốc Đầu cười hì hì nói: "Thấy. Cùng Nhị Ny ở bên kia thả lưới. Hai nàng nói buổi tối muốn nấu gì đó, bộ dáng thật cao hứng. Đỗ Quyên không về nhà ngủ, sợ người nhà gấp, Nhị Ny để ta đi qua nói cho một tiếng."

Bệnh Chốc Đầu là hôn phu của Nhị Ny, bọn họ sắp thành thân.

Hòe Hoa nghe xong vội vàng muốn đi qua, lại bị Lâm Xuân ngăn cản.

Hẳn nói: "Đừng đi. Nàng và Nhị Ny có việc, tùy nàng đi thôi."

Hòe Hoa kiên trì muốn đi, nói các nàng là con gái dễ nói chuyện.

Lâm Xuân hỏi: "Buổi tối người cũng không về?"

Hòe Hoa liền do dự.

Lâm Xuân nói: "Người đi còn bắt các nàng đưa người về nhà, đừng đi thì hơn. Đỗ Quyên cũng không thích nhiều người. Ta và Bệnh Chốc Đầu ca đưa người trở về."

Nói xong quay đầu rời đi.

Bệnh Chốc Đầu vội đuổi theo.

Hòe Hoa hết cách phải cùng bọn họ quay đầu.

Ở vùng phụ cận miếu nương nương, bọn họ lại gặp Hoàng Nguyên và Hoàng Ly, như thường chuyên đạt lời nói của Đỗ Quyên. Hoàng Nguyên lặng lẽ liếc mắt nhìn Lâm Xuân và Hòe Hoa, không hỏi thêm, dẫn mọi người quay đầu đi về nhà.

Bệnh Chốc Đầu truyền tin xong, không cần tới Hoàng gia, cũng đi về nhà.

Lâm Xuân và Hòe Hoa đi về thôn, cùng Hoàng Nguyên bọn họ một trước một sau.

Trên đường, Hòe Hoa muốn thăm dò nói chuyện với Lâm Xuân, hẳn đều không yên lòng tiếp chuyện nàng.

Hòe Hoa nhìn con đường ngắn dần tới gần thôn trang, trong lòng chua xót không thôi, không cẩn thận, chân vấp một cái, rẽ vào ruộng, thiếu chút nữa quỳ rạp xuống rãnh.

Lâm Xuân nghe thanh âm, quay đầu lại nâng nàng dậy, hỏi: "Thế nào? Có bị trật không? Ta đã nói người đừng đi theo rồi!"

Trong thanh âm có chút không kiên nhẫn.

Hòe Hoa muốn hấn công mình, cũng không dám nói, sợ bị ghét bỏ. Bởi vậy vội vàng cười nói: "Vừa rồi không thấy rõ, không sao. Ta có thể đi."

Không thể đi cũng phải đi!

Trở lên bờ ruộng, Hòe Hoa rất tự giác không nói gì nữa.

Lâm Xuân chỉ đưa nàng đến giữa thôn, dặn dò một câu rồi quay đầu rời đi.

Hòe Hoa nhìn theo bóng lưng hắn, đau lòng: đêm nay lại công cốc sao?

Lâm Xuân biết được nơi Đỗ Quyên tới, vẫn không yên lòng, lặng lẽ chạy đến nơi đó. Chạy đến nơi đã nhìn thấy phía nam có ánh lửa lay động, có giọng nói khê truyền đến, là tiếng con gái cười giòn giã, trong veo. Hấn nghe ra thanh âm của Đỗ Quyên.

Lúc này hẳn mới tin Bệnh Chốc Đầu nói.

Nhưng hẳn cũng không tới gần. Hấn ngồi trên một nhánh cây to bên bờ sông, nhìn ánh lửa xa xa trong hoang vu, cảm thấy trong lòng thật ấm áp, khó

chịu trước đó cũng biến mất. Tuy cách rất xa, nhưng hẳn cảm giác được Đỗ Quyên vui vẻ, không giống như bị kích thích rời nhà ra đi.

Phải nói về trước đó.

Lúc Đỗ Quyên từ nhà đi ra, trong lòng rất nặng nề phiền muộn.

Nàng có ý không đi miếu nương nương, mà chạy về hướng nam.

Cũng lạ, ra bên ngoài, tâm tình của nàng tự nhiên thoải mái hẳn lên, hô hấp cũng thông thuận hơn, ngay cả đau đớn trong lòng cũng nhạt đi không ít. Nghe tiếng nước chảy bên người, nàng lặng lẽ nghĩ đến Lý Đôn.

Là Lý Đôn, không phải Hoàng Nguyên!

Sự phân biệt này, không ai rõ ràng hơn nàng.

Nàng từng đem bọn họ thành một người, nhìn sao cũng thấy Hoàng Nguyên giống Lý Đôn; hoặc là nói, bọn họ vốn là một người. Nhưng mà, kiếp trước sẽ giống kiếp này sao?

Sợ là không giống!

Là nàng quá nhớ.

Kỳ quái, điều này không làm nàng thương tâm, ngược lại làm cho nàng thoải mái không ít.

Ít nhất, nàng có được một Lý Đôn hoàn chỉnh.

Nàng bất tri bất giác đi tới, mãi suy nghĩ, đột nhiên nghe thanh âm "Ân ô ô" từ bờ sông bên trái truyền đến, dọa nàng nhảy dựng, nàng thất kinh quát: "Ai?"

Người phía dưới cũng bị dọa sợ, yên lặng không lên tiếng.

Đỗ Quyên chợt thấy không ổn, sẽ không là trộm tình chứ?

Chương 300

Hạnh phúc đơn giản

Nàng vội vàng bước tránh ra xa, đỡ bị người “diệt khẩu”.

Người phía dưới lại nhận ra nàng, gọi: “Có phải là Đỗ Quyên hay không?”

Đỗ Quyên kinh ngạc quay đầu hỏi: “Ai?”

Phía dưới bỗng nhiên có ánh đuốc sáng lên, một thanh âm xấu hổ nói: “Ta, Nhị Ny.”

Tiếp theo, hai người từ đê bò lên, quả nhiên là Nhị Ny mập mạp hiền dịu; còn có một thiếu niên thấp thấp khỏe mạnh, ước chừng mười mấy tuổi, thần sắc hai người đều ngượng ngùng, trên mặt không biết là do ánh đuốc chiếu sáng hay là thẹn thùng, mà hồng hồng.

Đỗ Quyên liền cười, nói: “Nhị Ny tỷ tỷ nha! Ngươi... Các ngươi mò cá hả?”

Nàng vốn muốn hỏi “Các ngươi đang làm gì đó?”, nhưng cảm thấy không ổn, bỗng nhìn thấy thiếu niên nhắc lên một chuỗi lông trúc nhỏ, vội sửa miệng hỏi mò cá.

Nhị Ny thấy nàng cười, ngượng ngùng nói: “Bắt lươn, cũng mò cá. Đỗ Quyên, đây là Bệnh Chốc Đầu, Trương gia thôn Nam, là người định thân với ta. Cuối tháng này chúng ta thành thân, muốn bắt thêm chút cá, câu chút lươn, cá chạch nấu ăn.”

Đỗ Quyên thay nàng cao hứng: “Thật là tốt quá! Có rượu mừng uống.”

Nhị Ny đỏ mặt, xoay người đánh thiếu niên kia một cái, sẵn giọng: “Cũng không biết chào hỏi! Đây là Đỗ Quyên, Hoàng gia, chỉ cần một giỏ lươn là hai đệ đệ ta được đi học ở Hoàng gia.”

Bệnh Chốc Đầu ha hả cười, gãi gãi cái ót, nói với Nhị Ny: “Ta nhận ra.”

Nhị Ny trợn mắt nói: “Khẳng định là ngươi nhìn lên nhà người ta.”

Bệnh Chốc Đầu xấu hổ.

Đỗ Quyên nhìn bọn họ, bật cười, chẳng biết tại sao tâm tình khá hơn nhiều. Nàng chỉ vào giỏ trúc trên tay Bệnh Chốc Đầu, hỏi: “Các ngươi dùng cái này câu lươn?”

Nhị Ny vội cầm lấy một cái giỏ trúc từ tay Bệnh Chốc Đầu, lại ý bảo Bệnh Chốc Đầu đưa đèn lồng tới gần, chỉ cho Đỗ Quyên nhìn nói: “Giỏ này

phần bụng lớn, nhọn đầu, chỉ có thể vào nhưng không thể ra, bỏ chút thức ăn vào giỏ rồi đặt chặn ở cửa hang, sáng mai đến thu là được.”

Đỗ Quyên vội nhìn kỹ, thì ra cái lồng trúc đó thật dài, bề ngang cỡ bắp tay thô của đàn ông. Lỗ vào hình nón, nếu lươn chui vào thật khó đi ra, nên khen ngợi không thôi, nói muốn xem bọn họ làm sao.

Nhị Ny liền kéo cánh tay Đỗ Quyên, cùng Bệnh Chốc Đầu đi xuống ruộng.

Ba người đi trên bờ ruộng. Ruộng lúa 2 bên bờ đã thu gặt xong. Vì chưa đến lúc gieo trồng, nên ruộng còn bỏ hoang, nhợt nhạt một tầng nước, khắp ruộng đều là rơm rạ và cỏ dại. Đỗ Quyên và Nhị Ny lú rú nói chuyện, Bệnh Chốc Đầu khom lưng chiếu đèn dọc theo bờ ruộng, có khi còn đưa tay xuống bờ ruộng sờ mò một lúc.

Đỗ Quyên thấp giọng hỏi: “Đây là làm cái gì?”

Nhị Ny trả lời: “Tìm hang lươn.”

Đỗ Quyên nói: “Không sợ rắn?”

Nhị Ny nói: “Cẩn thận chút là được.”

Đột nhiên dừng lại, Bệnh Chốc Đầu nói: “Ở đây có một cái.”

Nói xong, hẩn quỳ xuống bên bờ ruộng, vạch đám cỏ dại đã biến vàng ra, ý bảo hai cô gái xem.

Đỗ Quyên nhìn, quả nhiên có cái động nhỏ, ước chừng cỡ cây trúc.

Rồi thấy Bệnh Chốc Đầu đặt lồng trúc kẹp chặt ở cửa động, cố định xong mới đứng dậy.

Bọn họ đi quanh mấy thửa ruộng một vòng. Bệnh Chốc Đầu liên tục đặt bảy tám lồng trúc, đợi trên tay đều không mới bỏ qua.

Nhị Ny cười túm lấy Đỗ Quyên nói: “Đi với chúng ta ra sông lưới cá. Buổi tối dễ đánh cá hơn.”

Bệnh Chốc Đầu như nhớ tới cái gì, quay đầu nhìn nhìn Đỗ Quyên, muốn nói lại thôi. Đi vài bước, rút cuộc nhịn không được, hỏi: “Đỗ Quyên, đã trẻ thế này, ngại tới đây làm gì? Không sợ sao?”

Nhị Ny mắng: “Sao nhiều lời như thế? Đừng thấy Đỗ Quyên là nữ, so với người còn giỏi hơn đó. Nàng mới không sợ đâu!”

Bệnh Chốc Đầu lúng túng ngậm miệng.

Đối mặt với một Nhị Ny thẳng tính, Đỗ Quyên không có ý giấu giếm, hướng hồ chuyện của nàng trong thôn đã sớm truyền ra, cũng không giấu được, bởi vậy cười nói: “Tâm tình ta không tốt nên đi dạo, không nghĩ tới gặp các người. Thấy các người làm cái này, chơi vui.”

Nhị Ny thấy Đỗ Quyên lại chịu nói ra, hết sức cao hứng, khuyên nhủ: “Đỗ Quyên, người đừng suy nghĩ nhiều, người trong thôn nói nhảm cũng đừng để ý, người thích ai thì gả cho người đó.”

Bệnh Chốc Đầu nhin không được, lại nói: “Đỗ Quyên thích Hoàng tiểu phu tử. Vốn đang tốt lành, bây giờ có thêm một cô gái nữa, người muốn nàng gả như thế nào? Nếu là người có thể không khó chịu sao?”

Nhị Ny nghe xong á khẩu không trả lời được.

Ngừng một lát lại nói: “Vây cũng đừng tức giận. Đỗ Quyên, ta nói người a, chọc tức bản thân không đáng. Nếu người ở nhà không thoải mái, người tìm đến ta nói chuyện. Ta và Bệnh Chốc Đầu mỗi buổi tối đều ở bên ngoài câu lươn, đánh cá.”

Nàng không giống đám người Quế Hương, giật giây Đỗ Quyên gả Lâm Xuân, hoặc trách nàng không nên chọn Hoàng Nguyên, hoặc là mắng Tầm Lao Yên. Nàng và Đỗ Quyên chỉ gặp mặt vài lần, liền cảm thấy con người nàng rất tốt, bởi vậy kiên trì tin tưởng nàng có bất cứ quyết định gì đều có lý do của mình. Đỗ Quyên bất quá chỉ là xinh đẹp chút, lại có thể làm, đã bị rất nhiều người dòm ngó, kỳ thật nàng có lỗi gì?

Đỗ Quyên thấy ra hai người thật lòng, đáp ứng liên tục nói: “Tốt!”

Nhị Ny rất cao hứng, cánh tay nú nàng chặt chút.

Ba người trở lại bờ sông. Bệnh Chốc Đầu cởi giày, cuộn ống quần lên xuống sông, hai tay bung lồng trúc lặn xuống đáy sông, dọc theo bờ sông đi ngược dòng nước nhẹ dây lưới đánh cá, nhẹ nhàng như sợ kinh động đàn cá vậy. Nhị Ny cầm đèn lồng theo ven sông giúp hắt chiếu sáng, vừa nhỏ giọng nói chuyện với Đỗ Quyên.

Đèn lồng toả ánh sáng yếu ớt trên mặt sông, ánh sáng lấp lánh từ vảy cá phản chiếu ánh đèn thỉnh thoảng loé lên, kèm theo tiếng nước chảy, có chút thần bí, cũng làm cho người mong đợi.

“Sao các người đợi đến tối mới tới đánh cá?” Đỗ Quyên hỏi.

“Buổi tối không có ai, cũng tự tại. Một khoảng lớn ruộng và cả một con sông, chỉ có hai chúng ta, rất thoải thích! Đợi vớt được cá, nhìn không biết vui thích biết bao nhiêu. Lúc có trăng càng vui hơn. Hai chúng ta cười nói làm việc, mệt mỏi thì qua cái lán bên kia ăn gì đó. ở bên đó ta chôn một bình ngon, đợi lát nữa mời người ăn.” Nhị Ny dùng ngôn ngữ dễ hiểu biểu đạt ra một bức tranh cực đẹp đầy lãng mạn.

Bệnh Chốc Đầu dưới nước nghe thấy được, ngẩng đầu nhìn nàng cười ngây ngô.

Ánh mắt kia có nhu tình khác, làm Đỗ Quyên nhin không được suy đoán vừa rồi bọn họ ở bờ sông làm cái gì, như rất kiêu diễm.

Một thiếu niên như vậy, nhìn Đỗ Quyên có chút thẹn thùng.

Đỗ Quyên bị bọn họ xúc động, tâm tình cũng trở nên mềm mại ngọt ngào.

Nàng nói với Nhị Ny: “Rõ ràng thực vất vả, nhìn các người lại thấy rất hạnh phúc.”

Bệnh Chốc Đầu tươi cười, nói: “Không khổ cực sao cưới được nàng?”

Nhị Ny nghiêng đầu xích hắc nói: “Người không tình nguyện có phải không? Cũng không nghĩ xem, trừ bỏ ta, ai vui vẻ gả cho người một Bệnh Chốc Đầu chứ? Trong nhà nghèo chết. Người được tiện nghi còn khoe mã nữa!”

Đỗ Quyên buồn cười, nói: “Bệnh Chốc Đầu ca rất tốt, là người thành thật đáng tin, Nhị Ny tỷ tỷ người cũng không tính chịu thiệt.”

Nhị Ny và Bệnh Chốc Đầu đồng thời đều cười rộ lên, bộ dáng thực thích.

Nhị Ny hưng trí bừng bừng nói cho Đỗ Quyên biết chuyện Bệnh Chốc Đầu khi còn nhỏ bị lở, da đầu rớt từng mảnh, cho nên có biệt hiệu này, rất nhiều người đều xem thường hắc, “Chỉ có ta ngốc, chịu gả cho hắc!”

Đỗ Quyên nói: “Người ngốc có phúc của ngốc!”

Nhị Ny vui sướng hài lòng cười.

Lại đây một đoạn, Bệnh Chốc Đầu bỗng nhiên nâng mạnh hai tay, “rầm” một tiếng, cùng với cá giã dựa trong lưới, hắc nâng lưới cá lên cao, nước không ngừng rơi xuống sông, tiếp theo hắc chuyển hướng đưa lưới lên bờ, đưa đến trước mặt Nhị Ny và Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên kêu một tiếng, vội vàng nhảy ra.

Đội lưới nằm yên trên cỏ, mới lại nhanh chóng lại gần.

“Nhiều như vậy? Còn không nhỏ đâu!”

Nàng thấy đủ loại cá nhảy loạn trong lưới, thậm chí còn có tôm lớn, kinh dị không thôi.

Bệnh Chốc Đầu như làm ảo thuật từ trong nước kéo ra một cái túi lưới đưa cho Nhị Ny, bên trong đã có không ít cá. Nhị Ny cầm lấy, cùng Đỗ Quyên nhặt cá trong lưới ra. Nhặt xong, như cũ bỏ lại vào sông, Bệnh Chốc Đầu cột vào eo, như vậy có thể bảo trì tôm cá còn sống.

Đỗ Quyên rút cuộc cảm nhận được lạc thú lưới cá ban đêm Nhị Ny nói: trong trời đất như chỉ còn ba người bọn họ, mỗi một tiếng cười, mỗi một phần vui sướng đều được phóng đại. Ban ngày qua đi, những ồn ào náo động và hỗn loạn đều bị đêm tối lắng đọng, chỉ còn lại bầu trời đêm, dãy núi, ruộng đồng, sông ngòi... và chính mình!

Nàng cười hết sức vui vẻ, hỏi: “Các người mỗi đêm đều đến, làm đến khi nào ngưng?”

Nhị Ny nói: “Cũng không tính là muộn, ở trong nước lâu không tốt. Như đêm nay, lúc chúng ta đi về ta còn muốn giúp Bệnh Chốc Đầu rang hạt dưa đậu phộng, kho đầu heo giò heo, hôm sau hẳn phải đến nhà ta đưa lễ nữa.”

Nói xong chợt nhớ tới cái gì, nói với Đỗ Quyên: “Nếu người vui, buổi tối đi giúp ta làm thịt kho có được không? Tay nghề nấu cơm của người là tốt nhất, cũng có thể cùng ta trò chuyện. Cha mẹ ta rất bận rộn, cha mẹ Bệnh Chốc Đầu đều không có, bất cứ việc gì đều tự chúng ta làm. Nói là đưa lễ, còn không phải đều do ta giúp hẳn chuẩn bị. Ta ngại đi ban ngày, nên buổi tối giúp hẳn làm, tích cóp một điểm là một điểm.”

Đỗ Quyên nghe xong kính nể, còn nữa Nhị Ny nói muốn nàng hỗ trợ, chắc là muốn khuyên giải nàng, vì vậy nói: “Dễ thôi. Chỉ là phải nói một tiếng với nhà ta. Ta đi ra lâu như vậy còn không quay về, bọn họ không yên lòng.”

Nhị Ny thấy nàng đáp ứng, vui sướng ra ngoài sông, cao hứng kêu: “Bệnh Chốc Đầu, đừng vớt nữa! Người đi Hoàng gia truyền tin cho Đỗ Quyên, nói tối nay nàng không về, ta nhờ nàng giúp làm đồ ăn.”

Bệnh Chốc Đầu nghe xong vội từ trong sông bò lên.

Nhị Ny từ hông rút ra một cái khăn mặt, vừa cho hẳn lau chân mang giày, vừa dạy hẳn vài câu, Đỗ Quyên cũng giải thích một hồi, Bệnh Chốc Đầu đều nhất nhất đáp ứng.

Đợi hẳn đi, Nhị Ny thu thập cá, như cũ đặt ở trong nước, một đầu cột vào nhánh cây trên bờ, nói đợi sáng mai đến lấy. Sau đó, hai người ngồi trên đê đợi Bệnh Chốc Đầu, vừa thấp giọng nói chuyện.

Không biết thời điểm nào, Bệnh Chốc Đầu trở lại.

Đỗ Quyên nghe hẳn nói nửa đường gặp Lâm Xuân, Hòe Hoa, ở miếu nương nương đụng phải Hoàng Nguyên, Hoàng Ly, cũng không ngoài ý muốn, chỉ hỏi bọn họ nói gì. Bệnh Chốc Đầu nói, cũng chưa nói cái gì, chỉ đem lúc ấy tình hình miêu tả một lần. Đỗ Quyên nghe xong không nói chuyện, cũng không hỏi thêm, chỉ đi theo Nhị Ny hai người qua sông, Nhị Ny cũng Đỗ Quyên.

Tới gần chân núi phía nam, qua sông, bọn họ đi đến một cái lều có gần đó. Theo lời Nhị Ny nói, lều này do nhà Bệnh Chốc Đầu đắp lên hồi tháng 7 để trông nom dưa hấu.

Đỗ Quyên nhìn rừng núi tối đen phía xa hỏi: “Các người không sợ hả?”

Nhị Ny nói: “Sao không sợ! Buổi tối thường nghe sói tru. Nhưng sợ mãi cũng không được a, không ai trời sinh ra đều biết làm, lớn gan phải luyện, săn thú cũng phải luyện, cho nên ta ra sức đi theo Bệnh Chốc Đầu ca lên núi xuống sông. Tương lai chúng ta phải ở đây đó.”

Chương 301

Ban đêm ấm áp

Đỗ Quyên nghe xong sùng sốt: "Ồ đây?"

Bệnh Chốc Đầu nâng đèn lồng trong tay lên, đi tới phía trước quơ một cái, ý bảo: "Nhìn xem, phía trước là Lý gia, là Lý gia nuôi rắn. Ta xây nhà bên cạnh nhà hấn, thành thân là chúng ta sẽ ở đó."

Đỗ Quyên bưng tỉnh đại ngộ, trong đầu hiện ra rõ ràng địa hình phụ cận, không hề bởi vì đêm tối mà xa lạ, nên cười nói: "Trừ việc nó hơi hoang vu, ta cảm thấy rất tốt. Trong thôn chen lán. Ở đây, có thể trồng rau dưa, cũng không sợ dã thú phá."

Nhị Ny vui mừng nói: "Ta chính là muốn như vậy."

Khi nói chuyện, đã đến nơi, ngoài ruộng đang trồng củ cải trắng. Lều dựng ngay giữa vườn, bốn cây cột chống mái nhà, phía dưới trồng không, phía trên một trượng cao mới là sàn gỗ cho người ngủ.

Đi vào gầm sàn gác, Nhị Ny mới buông tay Đỗ Quyên ra, gọi Bệnh Chốc Đầu lấy băng ghế cho nàng ngồi, còn mình đi qua bên cạnh, ngồi xồm xuống dùng cây gậy trúc khời đất lên, lấy ra một cái vại sành.

Đỗ Quyên cùng đi qua hỏi: "Đây là cái gì?"

Nhị Ny cười mắt nheo thành một đường chỉ, nói: "Ngươi đoán xem?"

Bệnh Chốc Đầu cầm đèn lồng lên một cây cột, cười nói: "Khẳng định Đỗ Quyên đoán không ra."

Đỗ Quyên thấy Nhị Ny bới ra đều là tro than, nghi ngờ nói: "Chôn trong tro ấm, khẳng định là thịt."

Nhị Ny và Bệnh Chốc Đầu nghe xong đều cười.

Lập tức, Bệnh Chốc Đầu chuyển vại sành vào trong lều, Nhị Ny sò soạn trên nóc sàn lấy xuống 2 bộ bát đĩa, rửa sạch xong, mới gỡ mảnh vải bịt lọ sành, lại bóc hai lớp giấy trắng, lập tức mùi thịt nồng đậm xộc vào mũi.

Đỗ Quyên ngẩn ngơ, hỏi: "Đây là thịt gì?"

Nàng chưa từng ngửi qua mùi này.

Rốt cuộc Nhị Ny cười ha hả, nhưng cảm thấy thanh âm trong đêm tĩnh lặng có chút doạ người, vội vàng che miệng, nhỏ giọng nói: "Ngươi qua đây nhìn xem."

Đỗ Quyên không cần gọi, sớm thăm dò đi qua xem.

Chỉ thấy Nhị Ny dùng cái giồng như cái giá trúc nhỏ dùng để múc rượu, cho vào lọ sành quấy, sau đó cầm một cái bát thô lớn, múc một muôi vào trong chén. Dưới ngọn đèn mông lung Đỗ Quyên nhìn kỹ, ngoài khối thịt không biết là thịt gì, còn có lúa mạch, ngay cả vỏ cũng không chà. Mỗi một hạt đều hầm cho vỡ ra, lộ ra hạt màu trắng sữa bên trong.

"Vẫn là không nhìn ra là thịt gì."

Đỗ Quyên nói, bởi quả thực không chịu nổi hương vị kia, không tự giác nuốt nước miếng.

Nhị Ny liếc mắt nhìn nàng càng cười không ngừng làm mặt đỏ bừng.

Đợi thêm một bát lớn, đưa cho Đỗ Quyên nói: "Ném thử đi rồi đoán."

Đỗ Quyên nhận lấy, Nhị Ny lại múc thêm một chén nữa, ăn chung với Bệnh Chốc Đầu.

"Đây là con ếch, Bệnh Chốc Đầu buổi tối bắt. Buổi tối chúng ta có nhiều việc làm, để đói bụng, tối khuya ta nhóm một đống lửa, đem bình chôn ở dưới đất, tàn lửa đào lên ăn."

Nhị Ny vừa gắp một miếng thịt đút cho Bệnh Chốc Đầu, vừa giải thích cho Đỗ Quyên nghe.

Đỗ Quyên uống một ngụm canh trước, khen: "Thật thơm!"

Bệnh Chốc Đầu nhai thịt, nói không rõ: "Ta thấy Lý đại thúc bắt ếch cho rắn ăn, ta nghĩ thứ này người cũng có thể ăn. Năm mất mùa ngay cả vỏ cây cũng phải ăn, nên ta nói Nhị Ny làm, ăn ngon thật."

Đỗ Quyên lại ăn một miếng thịt, uống một ngụm canh, mới nói: "Đương nhiên có thể ăn. Còn rất bổ đó! Buổi tối các người làm việc, ăn cái này là tốt nhất. Lúa mạch hầm như vậy cũng tốt, ăn không bị nát. Sau này ta cũng hầm như vậy. Trước đây..."

Nàng suyết nói là đời trước mình từng ăn qua ếch, may mà dùng kịp.

Nghe thanh âm "hút ực" "xoạch" vang lên, nàng ngẩng đầu nhìn, Nhị Ny và Bệnh Chốc Đầu đầu đối đầu ăn, người một miếng thịt, ta một ngụm canh, ăn ngon lành, vẫn do Nhị Ny đút cho Bệnh Chốc Đầu ăn, nàng nhin không được cười rộ lên.

"Các người thật có nhiều chuyện làm sao? Buổi tối cũng bận rộn."

Đỗ Quyên nghi ngờ hỏi.

Nhị Ny liền nói cho nàng biết, lúc cha mẹ Bệnh Chốc Đầu đi qua Hoàng Phong Lĩnh té chết, hấn từ nhỏ được đại bá nuôi lớn. Đại bá có vài người con trai, không thể chăm sóc quan tâm tới hấn nhiều được. Bệnh Chốc Đầu từ thuở mười bốn mười lăm tuổi, hết cồng lại khiêng, từ trong núi na ra từng

tảng đá lớn, từng cây gỗ, từ từ tích cóp đủ, nhờ mọi người trợ giúp mới đắp được căn nhà bây giờ. Nhà xây xong nhưng cũng còn có rất nhiều việc vụn vặt phải tự mình làm.

"Trước khi trời tối hẳn chúng ta chọn đá xây tường viện. Tường dựa vào núi, nếu không làm vững chắc chút, đã thú xông vào rất nguy hiểm. Mấy ngày nay, buổi tối chúng ta chọn gỗ, lông gà, chuồng heo gia súc lều dùm gỗ, nên bận rộn lắm. Sau lễ, chúng ta phải chuẩn bị trồng rau..."

Đỗ Quyên nghe xong ngó ra, sùng bái bọn họ.

Hai người vừa nói vừa ăn, như mọi chuyện đều là bình thường phải làm.

Ăn đến đâu toát mồ hôi, Nhị Ny cầm ra một cái khăn không lớn lắm, sạch sẽ lau mồ hôi cho Bệnh Chốc Đầu. Bệnh Chốc Đầu cười hì hì, không động đũa nằng lau. Lau xong, lại nhìn vào bát, chờ nằng dứt mình ăn, bộ dáng rất hưởng thụ.

Nhị Ny trợn trắng mắt nhìn hẳn, cố ý cười nhạt nói: "Vóc người Trương gia cao lớn, hẳn còn chưa trưởng thành đã bắt đầu đục đá, kiêng gỗ, ép bản thân thành gậy còm."

Bệnh Chốc Đầu nghe xong không thềm để ý, chỉ cười.

Đỗ Quyên hỏi: "Nhà các người đâu?"

Người thân nên giúp mới đúng, sao lại để đôi tình nhân buổi tối liều mạng như vậy?

Nhị Ny nói: "Nhà ta? Hai đệ đệ ta còn nhỏ, cha nương ta cả ngày bận rộn muốn chết, ban ngày ta còn phải về nhà nấu cơm, không làm đêm thì sao xong được?"

Đỗ Quyên im lặng, rất nhanh lại cười nói: "Cũng may là đã bắt đầu xây nhà riêng."

Nhị Ny và Bệnh Chốc Đầu hạnh phúc cười, rất có cảm giác thành tựu và kiên định.

Ăn một chén, Nhị Ny lại múc chút, hai tay Bệnh Chốc Đầu cầm bát ăn canh.

Đỗ Quyên bỗng nhiên nghĩ: chắc bọn họ tiết kiệm mới bắt ếch hầm ăn, cá và lươn phải để lại đãi khách. Chỉ là chó ngáp phải ruồi, ếch hầm tiểu mạch mới là đại bổ. Nhìn vẻ mặt hồng nhuận của Nhị Ny là biết.

Lúc này vì trong lòng không vui, buổi tối nằng chỉ uống một bát cháo, lúc này cảm thấy đói bụng, canh ếch lại thơm, cũng ăn thả cửa không còn một mảnh.

Nhị Ny còn muốn múc thêm cho nằng, Đỗ Quyên vội vàng lắc đầu nói: "Không ăn thêm được nữa."

Nhị Ny cũng nói không ăn thêm được nữa, vì thế đổ hết toàn bộ canh còn sót lại cho Bệnh Chốc Đầu, hấn bung lên một hơn uống hết, làm Đỗ Quyên nhìn chặc lưỡi.

Ăn xong, Nhị Ny bỏ bình bát đĩa vào rổ, Bệnh Chốc Đầu khiêng lưới đánh cá, ba người dọc chân núi đi về phía đông, chính là đi về hướng nhà mới của Bệnh Chốc Đầu.

Trên đường, Đỗ Quyên luôn cảm thấy đêm thu yên tĩnh có tiếng côn trùng nỉ non và tiếng cười khẽ thổi vào trong tai, vài lần dừng bước, nghiêng tai lắng nghe; lại đánh giá núi và ruộng đồng, ngửa mặt nhìn bầu trời đen kịt, hy vọng trăng bị mây đen che khuất sẽ hé ra.

Nhị Ny hỏi: "Đỗ Quyên, ngươi sợ hãi?"

Đỗ Quyên mỉm cười nói: "Không phải sợ, luôn cảm thấy đêm nay rất đẹp."

Nhị Ny lập tức phản chấn nói: "Đúng không? Kỳ thật buổi tối mỗi ngày đều đẹp. Ngồi bên bờ sông nghe nước chảy, cũng dễ nghe. Có đôi khi nhìn thấy sao băng xẹt qua, rất nhanh chỉ trong nháy mắt... Mùa hè có rất nhiều đom đóm bay..."

Đỗ Quyên lần nữa thay đổi ấn tượng với Nhị Ny: không ngờ cô gái một chữ to cũng không biết, lại biết tình thú sinh hoạt đời người. Nàng thích ban đêm, trừ khung cảnh đêm, chỉ sợ là chịu ảnh hưởng của tình yêu: cùng người trong lòng làm việc, dưới bầu trời đêm yên tĩnh tựa sát vào nhau triền miên. Người chìm trong bể tình, trong mắt cái gì cũng đẹp, tai luôn nghe lời tình tứ. Huống hồ ban đêm thích hợp lắng lặng thể hội, dù sắc thái đơn điệu chút, nhưng thanh âm phong phú, khí tức càng mê người!

Đến nhà mới của Bệnh Chốc Đầu, có chó uông uông chào đón.

Đỗ Quyên thấy cửa tường đã hoàn chỉnh, hỏi: "Tường viện đều xây xong?"

Nhị Ny nói: "Đây là tiền viện, lúc xây nhà bắt đầu xây trước. Ta nói nhặt đá là dùng để xây hậu viện. Hậu viện không vây lại, có dã thú vào phá vườn rau."

Giờ Đỗ Quyên mới hiểu được.

Vào phòng xong, đốt ngọn đèn, Nhị Ny dẫn Đỗ Quyên xem qua các phòng, tuy không tinh xảo, nhưng gia cụ mọi thứ đầy đủ, đủ thấy đôi tình nhân rất dụng tâm.

Đỗ Quyên tán dương một hồi, cười nói: "Chúng ta đi phòng bếp đi. Ăn nhiều như vậy, phải hỗ trợ làm chút việc, huống chi đi ngủ cũng ngủ không được."

Nhị Ny ha hả cười rộ lên.

Vì thế mấy người đi phòng bếp. Bệnh Chốc Đầu nhóm lửa, hai cái nồi đồng loạt phát động, Đỗ Quyên dùng nồi lớn kho đầu heo và giò heo. Nhị Ny dùng nồi nhỏ rang hạt dưa đậu phộng. Rất nhanh, mùi thơm toả khắp. Chó trong sân chịu không nổi, lén vào bếp chạy tới chạy lui.

Hạt dưa và đậu phộng đều là mới thu hoạch, rang lên toả theo một cỡ thanh hương.

Đỗ Quyên nêm đủ gia vị vào nồi thịt kho xong, đập vung nồi, sau đó đứng cạnh Nhị Ny xem nòng rang hạt dưa, vừa cắn hạt dưa vừa cười nói: "Thứ này thật thơm!"

Nhị Ny không ngừng huy động cái giá, ủ rũ nói: "Thu vào ít như vậy, tất cả chỉ có bấy nhiêu, tét nhất cũng không có mà ăn. Một mình hấn làm không xuê, gieo trồng xong cũng không biết hầu hạ, cũng không biết bón phân, toàn dựa vào thời tiết thì có thể thu được bao nhiêu chứ? Xem hạt này, nhỏ như vậy! Hạt dưa nhà ta lớn hơn nhiều, sản lượng cao hơn nhiều."

Bệnh Chốc Đầu ở bếp lò nói tiếp: "Không có phân thì ta bón cái gì chứ? Ta không thể đi cầu một ngày 2 lần. Dù đi được cũng không đủ!"

"Phốc!"

Đỗ Quyên phun hạt dưa trong miệng ra, cong lưng bên bếp lò cười.

Nhị Ny đổ hạt dưa trong nồi vào rổ, từng xèng từng xèng đổ rào rào, nói: "Ngốc chết! Ngươi đốt rơm rạ bón tro cũng tốt mà."

Đỗ Quyên ngưng cười, nói: "Đợi ngươi gả đến, nuôi thêm gà, ngỗng. Mỗi ngày dọn phân trong chuồng ra, trộn lẫn vào tro rơm rạ và đất, chính là phân tốt. Cha ta đều làm như vậy."

Nhị Ny gật đầu, nói nàng gả tới đương nhiên sẽ khác, sau đó nói bùm bùm một hồi, đều là về tương lai gia đình nhỏ, phòng trước nhà sau trồng cái gì đều hoạch định xong, tương lai cùng Bệnh Chốc Đầu lên núi săn thú cũng định ra.

Bệnh Chốc Đầu vừa nhóm lửa, vừa duỗi cổ lắng nghe 2 thiếu nữ nói chuyện. Đối với tiền cảnh Nhị Ny miêu tả, mặt hấn lộ ra biểu tình say mê.

Đêm nay, Đỗ Quyên và Nhị Ny ngủ ở nhà Bệnh Chốc Đầu.

Ngủ nhà mới, giường mới, đệm chăn mới. Tất cả đồ đạc bao gồm giường, Bệnh Chốc Đầu chưa dùng qua. Trước mắt hấn ngủ trên giường cũ và chăn đệm cũ, đợi thành thân sẽ chuyển vào.

Đỗ Quyên ngượng ngừng nói: "Vậy thì không được tốt."

Chương 302

Thêm mắm dặm muối

Nhị Ny nói: "Sao không tốt? Người ngủ ở đây đã là cho hấn mặt mũi."

Đỗ Quyên bật cười.

Đang nói, Bệnh Chốc Đầu xách một thùng lớn nước ấm vào cho 2 cô gái tắm rửa.

Hấn đặc biệt cường điệu nói thùng tắm lớn cũng là mới, hấn chưa dùng qua.

Nhị Ny phát tay đuổi hấn, nói: "Nấu thêm một nồi nước nữa đi, một thùng không đủ."

Bệnh Chốc Đầu vội nói: "Ta sẽ nấu, một nồi không đủ!"

Nói xong đi ra ngoài.

Đợi hấn đổ đầy thùng tắm, Bệnh Chốc Đầu lập tức bị Nhị Ny đuổi ra khỏi phòng, nói hấn tự tắm rửa rồi ngủ, không cần lại đây.

Bệnh Chốc Đầu bị đẩy đến lão đảo đi ra, đến cửa, còn không quên dựa vào khung cửa quay đầu dặn Nhị Ny: "Buổi tối nếu sợ thì kêu ta!"

Nhị Ny vừa đẩy hấn ra khỏi phòng, vừa nói: "Biết! biết!"

Đỗ Quyên nhìn đôi thiếu niên nam nữ chất phác này, cảm động với tình yêu đơn giản của bọn họ, trong lòng tràn ngập ấm áp nên cười hỏi Nhị Ny đang đóng cửa quay vào: "Nếu người nói sợ, chẳng lẽ hấn canh giữ ngoài cửa à?"

Nhị Ny xấu hổ đến uôn người, nói: "Nào có! Ta sợ cái gì chứ?"

Đỗ Quyên ha hả cười rộ lên, không ép hỏi nàng nữa.

Theo sau, Nhị Ny kiên trì muốn Đỗ Quyên tắm trước, vừa cùng nàng ríu rít nói chuyện, nói rất nhiều chuyện của nàng và Bệnh Chốc Đầu, Đỗ Quyên nghe được mùi ngon, ngẫu nhiên cảm giác vén mây phá nguyệt chợt lóe qua.

Một đêm này, Đỗ Quyên ngủ thật sự say.

Rạng sáng hôm sau, trước thời khắc rèn luyện buổi sáng, nàng chưa tỉnh hấn, lật người, tỉnh tỉnh mê mê. Thẳng đến bên ngoài cho uông uông sữa, nàng thấy ngoài cửa sổ sáng, mới không nhanh không chậm rời giường.

Nhị Ny dậy sớm nấu cơm, cứng rắn giữ Đỗ Quyên ăn cơm.

Nhất thời Bệnh Chốc Đầu thu lươn trở lại, dùng cỏ xuyên báy tám con đưa cho Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên vội vàng khoát tay nói: "Các người vất vả như vậy, ta không thể lấy. Giữ lại đãi khách đi. Nhà ta cũng không thiếu thịt ăn, hôm qua mới săn thú về đó."

Bệnh Chốc Đầu nói: "Đỗ Quyên, người cầm đi, ta còn rất nhiều."

Nhị Ny cũng nói: "Khách khí với ta làm gì? Đãi khách nào kém vài con này!"

Nói xong, nàng giữ chặt tay Đỗ Quyên, kéo này đến một cái lu vỡ lớn cạnh tường viện. Cái lu có một lỗ lớn, phía trên đây bằng một tảng đá. Nàng để Bệnh Chốc Đầu đem chuyển hòn đá kia xuống dưới, vạch lu ra, ý bảo Đỗ Quyên nhìn.

Đỗ Quyên thò đầu xem, nhìn không được cả người run lên, lùi lại một bước.

Trong lu là một đám lươn, lỏm nhổm như rắn, làm nàng nổi gai ốc, "Nhiều như vậy!"

Nhị Ny đắc ý nói: "Trong phòng còn có một vại nữa! Sợ người xem trên người khó chịu, nên tối qua không cho người xem. Thế nào, người còn muốn mấy con lươn này hay không?"

Đỗ Quyên cười nói: "Muôn, muôn! Nhị Ny tử tử, đợi lúc người thành thân, ta sẽ không tặng thứ gì khác, ta lên núi săn chim trĩ, giúp người thêm một chén đồ ăn."

Nhị Ny cao hứng nói: "Tốt!"

Bệnh Chốc Đầu ở bên cạnh nói: "Còn có cá chạch, còn có cá..."

Nhị Ny lại nói: "Hai thứ này Đỗ Quyên thường ăn, ai hiếm lạ. Không như lươn, nàng không câu, ta mới đưa nàng."

Đỗ Quyên không khỏi khen nàng thận trọng.

Sau bữa cơm, Đỗ Quyên và Nhị Ny ai nấy tự xách một chuỗi lươn về thôn.

Mới đi đến bờ sông, chợt nghe bờ bên kia có thanh âm thanh thúy gọi: "Đỗ Quyên tử tử", tiếp theo lại có giọng nhỏ nhẹ, cũng kêu Đỗ Quyên tử tử.

Đỗ Quyên ngẩng đầu nhìn lên, đứng đối diện là huynh muội Nhậm Viễn Minh và Nhậm Viễn Thanh.

Nàng vội vàng cao giọng nói: "Đứng yên đừng nhúc nhích! Chờ ta tới."

Sông này có cây cầu gỗ, tối qua bọn họ không muốn đi đường vòng, cho nên trực tiếp qua cầu. Đỗ Quyên sợ 2 huynh muội đi không vững, cho nên ra lệnh bọn hắn đứng yên tại chỗ.

Qua sông, 2 huynh muội vui vẻ nhào tới.

Nhị Ny nhìn 2 đứa bé phấn điệu ngọc trác, hâm mộ nói: "Đỗ Quyên, biểu đệ biểu muội người thật xinh đẹp."

Đỗ Quyên dạy 2 đứa nhỏ kêu; "Nhị Ny tỷ tỷ", rồi cười với nàng nói: "Con nít đều là như vậy. Sạch sẽ chút sẽ làm cho người thích. Không tin đợi người sinh sẽ biết."

Nhị Ny đỏ mặt.

Đỗ Quyên dắt tay Viễn Thanh, hỏi: "Sao các người tới đây?"

Viễn Thanh cười cong ánh mắt nói: "Ta nhớ Đỗ Quyên tỷ tỷ. Cùng ca ca tới nhà Nhị Ny tỷ tỷ, không thấy nên tìm tới đây."

Nhậm Viễn Minh cũng nói: "Tỷ tỷ buổi sáng không đi luyện võ, cha và nương đều hỏi."

Đỗ Quyên biết Nhậm Tam Hòa lo lắng, cho dù nghe Hoàng gia nói mình ở nhà Nhị Ny cũng còn muốn Viễn Minh và Viễn Thanh sớm tới gọi.

Nàng giơ lưng trong tay lên, cười nói: "Ta ở nhà Nhị Ny tỷ tỷ được thứ tốt đó. Nhìn nè, lát nữa nấu cho các người ăn."

Nhậm Viễn Minh vội đi qua cầm lấy, không hề sợ hãi.

Mấy người vừa đi vừa nói giỡn, đi vào trong thôn.

Đêm qua, Đỗ Quyên ra thôn đi về hướng Tây, sau đó đi về phía nam queo về chân núi, lại đi hướng Đông đến nhà Bệnh Chốc Đầu. Hôm nay dĩ nhiên không cần đi đường vòng, chỉ cần trực tiếp đi theo hướng Bắc vào thôn là được.

Đường vào thôn qua một con sông, liễu bên bờ sông mọc hỗn độn chen chúc với hờ các loại cây lớn nhỏ khác. Ven sông gần mép nước có rất nhiều phiến đá xanh lớn nhỏ không đồng nhất, rất nhiều phụ nữ và con gái ngồi xôm trên phiến đá giặt rửa gì đó. Có người giặt xiêm y, kẻ thì rửa rau, người rửa rổ, sàng trúc, còn có người rửa đậu... Tiếng cười nói cùng với tiếng nước chảy xuôi.

Trong đám người này, một giọng đột ngột nói lớn lọt vào tai Đỗ Quyên.

"... Các người nói, người cao quý như vậy, bỏ cuộc sống phú quý, muốn gả cho Nguyên Nhi nhà ta, chúng tớ quyết tâm lớn bao nhiêu? Nguyên Nhi ta thiện tâm, luyến tiếc Đỗ Quyên, nên vẫn kiên quyết muốn cưới nàng làm vợ. Người ta chỉ mong làm thiếp! Các người nói, vậy còn bạc đãi nàng sao? Ta chưa kể tới chuyện vợ con trai cả ta cứu mạng của nàng. Một bé gái mồ côi nhặt được, đừng nói là cưới làm vợ, dù là nha đầu sai sử, cũng không thể phản đối. Nàng thì tốt rồi, một bụng ủy khuất, làm như nhà chúng ta thiếu nợ nàng vậy, dỗi chạy vào trong núi, đi bốn năm ngày mới trở về. Trở về mũi không phải mũi, mắt không phải mắt, sai sử Tước Nhi và Hoàng Ly hầu hạ

nàng tắm rửa ăn cơm. Ăn xong ngay cả xiêm y cũng không giặt, liền bỏ đi ngay cả cái bóng cũng không thấy. Đến bây giờ còn chưa trở về. Một gia đình lớn nhỏ đều gấp đến độ ăn ngủ không yên, cha mẹ nàng đều khổ sở muốn chết. Nguyên Nhi mang theo Hoàng Ly đi tìm, nửa đêm tối tăm, hắt một người đọc sách, nào đi qua đường đêm..."

Hoàng đại nương vừa giặt xiêm y, vừa kể tội Đỗ Quyên.

Nàng càng nói càng thuận miệng, đem lời dặn dò của Hoàng Nguyên quên sạch

Những phụ nữ kia sôi nổi phụ họa, đều nói Đỗ Quyên quá mức, điều này cũng không gả, kia cũng không gả, nháo đến nháo đi cũng không biết đến cùng muốn như thế nào.

Nhị Ny nghe xong tức giận muốn chết. Chuyện khác nàng không nói, Đỗ Quyên tối qua không về nhà, không phải nàng đã gọi Bệnh Chốc Đầu đi Hoàng gia báo tin sao, sao đến miệng Hoàng đại nương thành như vậy?

Đỗ Quyên cười tủm tỉm nghe nãi nãi chê trách mình.

Đúng, chính là khó chịu!

Muốn nãi nãi sửa lại tật xấu này, vĩnh viễn không có khả năng; muốn Phùng Thị không thèm đê ý, không tức giận nghe hết lời nãi nãi than phiền, cũng là vĩnh viễn không có khả năng. Tính tình các nàng, mẹ chồng nàng dâu thật xứng, là tuyệt phối.

Nhưng là, hôm nay Đỗ Quyên nghe lời này!

Nàng đi đến một cây liễu, ngồi xổm xuống, đối với trong sông la lớn: "Nãi nãi, người nói cái gì?"

Hoàng đại nương sợ tới mức tay run lên, quay đầu nhìn ra phía sau.

Chỉ thấy cháu gái ngồi xổm dưới cây liễu, cười híp mắt nhìn nàng; bên cạnh còn có Viễn Minh và Viễn Thanh, 2 tiểu bát điểm ngồi như đang xem diễn, bộ dáng hung trí bùng bùng, nhìn những người ngồi ven sông; Nhị Ny lại đứng ở một bên, nghiêm mặt.

Trong chớp mắt Hoàng đại nương lập tức kêu lên: "Người còn biết đường trở về? Người..."

Đỗ Quyên ngắt lời nàng, nói: "Tối qua ta ngủ ở nhà Nhị Ny, phụ nàng một tay. Không phải ta đã kêu Bệnh Chốc Đầu ca đi nói với nhà sao? Bệnh Chốc Đầu ca nói, trên đường hắt gặp Hoàng Nguyên và Hoàng Ly, nói cho bọn hắt biết. Sao Hoàng Nguyên không có nói cho nãi nãi biết việc này?"

Hoàng đại nương cả giận: "Nói rồi người không trở về nhà? Người chỉ biết làm cho đã nư!"

Đỗ Quyên không để ý tới nàng, nói tiếp: "Ta đi vào núi lấy linh chi và dược liệu, dù ít cũng bán được hai ba trăm lượng bạc, sao nãi nãi nói như thể ta đi chơi vậy?"

Bờ sông yên tĩnh, mọi người đều bị "Hai ba trăm lượng bạc" hấp dẫn.

Vốn nước chảy vang, thêm tiếng nện xiêm y, tiếng rửa ráy, thanh âm nói chuyện không cao, căn bản không nghe được, bởi vậy mọi người đều dừng tay, nghiêng người lắng cổ, nhìn hai bà cháu, một người đầu sông, một kẻ cuối sông, đối diện tranh cãi.

Hoàng đại nương thấy mọi người đều nhìn nàng, cảm thấy đuối lý.

Nhưng với tính tình của nàng sao chịu bỏ qua, kiên trì nói: "Đạo hay không đạo thì không nói, không phải là trong lòng ngươi không thoải mái mới lên núi hả? Tắm cô nương người ta còn chưa ủy khuất, ngươi còn ra về trước người ta. Nếu không phải mẹ ngươi năm ấy liều mạng ôm ngươi về, bây giờ còn không biết ngươi đang ở đâu, còn không biết tốt xấu, không biết báo ân..."

Đỗ Quyên ngắt lời nàng: "Nãi nãi, nương ta đã cứu ta, nhưng ngươi năm ấy đem đây ta xuống sông, mạng này coi như đã trả cho Hoàng gia. Sau này, ở Cây Lê Cầu nãi nãi bỏ ta. Nói tới, nãi nãi còn thiếu ta một cái mạng đó!"

Đỗ Quyên nghiêm trang cùng bà già tính trướng, kẻ được hết sức rõ ràng.

Viễn Minh lớn tiếng trợ hứng: "Đúng, còn thiếu một cái mạng!"

Viễn Thanh cũng nhẹ nhàng kêu: "Thiếu một cái mạng!"

Hoàng đại nương nghe lý do thoái thác này, thiếu chút nữa lộn cổ xuống sông.

Đỗ Quyên biết nàng tiếp theo sẽ mắng, không chờ nàng mắng, cười nói: "Dĩ nhiên, ta sẽ không đòi nợ nãi nãi, nãi nãi yên tâm đi. Ta vẫn muốn cảm tạ nương đã cứu ta, cho nên ta ở lại Hoàng gia báo ân."

Hoàng đại nương cả giận nói: "Báo ân? Báo thù thì có! Ngươi nhìn xem ngươi xoay Nguyên Nhi trong tay, suốt ngày vì ngươi lo lắng; mẹ ngươi mang thai, ngươi cũng không..."

Đỗ Quyên nhắc nhở: "Nãi nãi, Hoàng Nguyên cũng bị người ta nhặt đi."

Hoàng đại nương giận quá, cất cao giọng nói: "Nguyên Nhi giúp Dương gia kiếm rất nhiều bạc, cuối cùng còn bồi thường bọn họ ba ngàn lượng phí nuôi nấng, ngươi có thể so sao?"

Đỗ Quyên cũng cao giọng nói: "Sao ta không thể so? Dương gia đưa Hoàng Nguyên đến trường đọc sách, hẳn sau này mở cửa hàng kiếm tiền cho Dương gia. Hoàng gia không đưa ta đọc sách, ngược lại là ta dạy cháu trai cháu gái Hoàng gia đọc sách; Ta từ ba bốn tuổi đã bắt đầu cho gà, heo ăn, giặt đồ, nấu cơm, làm việc nhà; Trưởng thành lại lên núi săn thú dưỡng gia,

sao ta không thể sợ? Hoàng gia trả cho Dương gia ba ngàn lượng bạc, cũng do ta kiếm đến. Bằng không, cửa hàng của Hoàng Nguyên ở phủ thành đã sớm mất!"

Hoàng đại nương không thể tin hỏi: "Ba ngàn lượng bạc là do ngươi kiếm?"

Đỗ Quyên như đinh chém sắt nói: "Ta kiếm về! Ta sao lá trà bán được! Một ngàn lượng bạc một cân, không tin ngươi đi hỏi tiểu dượng của ta."

Bờ sông âm âm nổ tung, so với lúc này nghe hai ba trăm lượng bạc càng khiếp sợ hơn.

Chương 303

Đỗ Quyên chính là Đỗ Quyên

Trong tiếng ồ lên, có người kinh hô: "Xiêm y! Xiêm y trôi đi!"

Mọi người vội vàng quay đầu, thấy có người mãi mê xem náo nhiệt không để ý, bất tri bất giác buông lỏng tay, một kiện xiêm y bị nước cuốn đi, trôi xuống hạ du.

Người phụ nữ đó gấp thẳng giò chân, nhìn dòng sông ngoắc kêu: "Xiêm y! Trở về!"

Đáng tiếc xiêm y không phải gà chó hiểu tiếng người mà quay đầu. Nó như cũ trôi theo dòng nước, không hề quyến luyến chủ nhân.

Có người nói xuống sông vớt, kẻ nói đi về phía trước ngăn lại, loạn thất bát tao. Viễn Minh và Viễn Thanh huynh muội thấy cười ngửa tới ngửa lui.

May mắn hạ du có một người đi tới, khiêng một bộ lưới đánh cá, nhìn thấy tình hình này, đem sào trúc dài đưa ngang mặt sông một cái, cuối cùng vớt được xiêm y, mọi người mới nhẹ nhàng thở ra.

Đội hòa hoãn lại quay đầu nhìn, Đỗ Quyên sớm dắt 2 đứa nhỏ đi.

Hoàng đại nương vẫn khó chịu, hùng hù hỏ hỏ không ngừng.

Đáng tiếc không có đối tượng, dĩ nhiên không náo nhiệt bằng lúc trước.

Lại nói Đỗ Quyên, lúc mọi người lo vớt xiêm y đã cùng Nhị Ny rời đi.

Bởi nhà Nhị Ny ở lối khác, hai người chia tay.

Nhị Ny nhìn Đỗ Quyên, lo lắng nói: "Đỗ Quyên, ngươi đừng nóng giận..."

Đỗ Quyên lắc đầu cười nói: "Ngươi thấy ta tức giận sao? Yên tâm đi, ta rất khỏe mạnh. Đêm nay nếu có rãnh rỗi, ta còn đi xem các ngươi mò cá."

Ngẫm nghĩ lại nhanh chóng hỏi: "Ngươi có ngại ta vương bận hay không?"

Nhị Ny cao hứng liếc nàng một cái, nói: "Rất ngại! Chỉ ngại ngươi không đến!"

Nói giỡn vài câu, hai người rẽ lối đi.

Đỗ Quyên nắm tay Viễn Minh và Viễn Thanh đi về nhà. Nhớ tới tình hình trong nhà, nàng nói với 2 đứa nhỏ: "Nhà tỷ tỷ có việc, các ngươi đi về trước đi. Đi học cho giỏi, buổi trưa ta làm lươn đưa một chén cho các ngươi ăn."

Viễn Minh, Viễn Thanh đáp ứng, tay cầm tay chạy về nhà.

Đỗ Quyên thấy hai huynh muội vào sân Nhậm gia mới quay đầu.

Nàng gặp Hoàng Lão Thực ở cửa nhà, đang gánh một gánh phân ra bên ngoài, đòn gánh ép tới cong cong, vội hỏi: "Cha, gánh đi bán cái gì?"

Hoàng Lão Thực gặp nàng rất cao hứng, nói: "Đỗ Quyên người trở lại hả? Cha bán phân cho củ cải. Bán phân xong là không lo rồi, mùa đông củ cải mới ngọt đó."

Đỗ Quyên nở nụ cười, nghiêng người để hấn đi qua.

Vào sân nhìn thấy Phùng Thị cúi đầu đang sóc đậu tương, hấn đã sớm nghe nàng và cha nói chuyện, biết nàng trở lại nhưng làm bộ như không biết, nàng chủ động kêu lên: "Nương!"

Phùng Thị ngẩng đầu, không mặn không nhạt nói: "Trở về rồi? Ta còn tưởng người muốn góc ở nhà người ta một đời, không trở lại nữa."

Mặt Đỗ Quyên cứng đờ, chột cười cười, đi đến phòng bếp.

Nàng rút cuộc cũng ném được tư vị bị người mĩa mai lạnh nhạt.

Trước đây lúc chưa làm rõ thân thế của nàng, vô luận gia gia nãi nãi nói nàng như thế nào, Phùng Thị cũng sẽ mắng nàng, nàng đều không quan trọng; hôm nay khác rồi, tình cảnh này, lời này quả thật đâm vào tim, giống như chế nhạo nàng: "Có bản lĩnh thì đời này đừng trở về".

Mẹ con ly tâm, khó qua như thế!

Đỗ Quyên không giống Phùng thị, sẽ không bị tức giận đến té xỉu, nhưng âm thầm làm quyết định.

Từ tối qua tai nghe mắt thấy sinh hoạt của Nhị Ny và Bệnh Chốc Đầu, trong lòng nàng có một ý niệm mơ hồ, tình hình sáng nay càng làm cho ý niệm thêm rõ ràng kiên định.

Phùng Thị thấy khuê nữ luôn luôn cười hì hì thế nhưng biến sắc mặt, hiển nhiên vết thương trong lòng kia chưa lành, càng thêm tức giận. Nàng nghĩ Đỗ Quyên sẽ trả lời một câu đại loại như: "Ta muốn a, nhưng Nhị Ny không giữ ta.", hay là làm nũng nói: "Ta muốn a, nhưng luyến tiếc cha và nương!", tựa như khuê nữ khi còn nhỏ, có lúc nàng muốn đánh nàng, nàng trốn đi Lâm gia cách vách, lát sau trở về. nàng có ý hỏi: "Người còn biết đi về, Thím Lâm người không giữ người ăn cơm sao?" Lúc ấy tiểu Đỗ quyên giòn tan đáp: "Giữ lại, ta không biết ngược ngùng đồng ý rồi.", chọc cho nàng lúc ấy bật cười.

Trước mắt, mẹ con các nàng đang làm gì đây?

Phùng Thị vừa phẫn nộ vừa khó chịu.

Lại nói Đỗ Quyên, đi vào phòng bếp tìm đồ thu thập lương.

Hoàng Tước Nhi đang thái rau, nghe tiếng quay đầu, mừng rỡ kêu lên: "Đỗ Quyên! Ngươi trở lại? Yêu, ở đâu có nhiều lươn như vậy?"

Đỗ Quyên nói: "Nhị Ny cho. Đại tỷ ngươi không biết đâu, nhà bọn họ thực nhiều..."

Rồi đem chuyện tối qua nàng chứng kiến hai năm rưỡi mười nói cho Hoàng Tước Nhi nghe.

"Nhị Ny thật lớn mật, không sợ người nói." Hoàng Tước Nhi nghe xong kinh hãi nhưng lại cười, vói tay lấy một cái rổ treo trên tường đưa cho Đỗ Quyên đựng lươn, "Thức một đêm ngươi không mệt hả? Để bên kia để ta làm. Ta thái rau gần xong rồi."

Đỗ Quyên ném lươn vào rổ, để ở một bên, đến gần nàng hỏi: "Cắt cái gì vậy?"

Hoàng Tước Nhi nói: "Măng chua. Buổi trưa làm sủi cảo. Máy ngày nay, Lao Yên các nàng ăn thanh đạm, ta muốn thay đổi khẩu vị, canh cũng không dám nấu nhiều, chỉ thêm chút măng chua."

Nói xong, chợt nhớ tới cái gì, ngẩng đầu áy náy gọi: "Đỗ Quyên!"

Đỗ Quyên mỉm cười lắc đầu, tỏ vẻ nàng không sao.

Nhưng Hoàng Tước Nhi lại ngừng tay, hai mắt nhìn chăm chăm nàng nghiêm túc nói: "Đỗ Quyên, ta suy nghĩ mấy ngày nay. Ta không khuyên ngươi, ngươi muốn như thế nào thì như thế đó đi. Tóm lại ngươi là muội muội ta, chỉ cần ngươi thích, ta sẽ cao hứng; Nếu ngươi không thích thì không gả Nguyên Nhi, ta cũng sẽ không nói ngươi. Chuyện này đặt trên người ta, ta cũng chịu không nổi. Ta lại không thể nói gì, cũng không thể đuổi Lao Yên ra."

Đỗ Quyên nghe xong mũi cay cay, nhìn nàng cười.

"Đại tỷ, tính tình ta ngươi còn không rõ ràng sao? Đừng lo lắng cho ta."

Hoàng Tước Nhi nhìn kỹ vẻ mặt nàng, yên lòng.

Thiếu nữ khẽ giọng nói với muội muội: "Ngươi không thoải mái thì nói với đại tỷ."

Đỗ Quyên dùng sức gặt đầu, cảm kích cười với nàng.

Nàng vừa tìm kéo giết lươn, vừa hỏi: "Hoàng Ly đâu?"

Hoàng Tước Nhi nói: "Cùng Tiểu Thuận ở trong phòng Hoàng Nguyên đọc sách."

Hôm nay là ngày các học sinh tự mình ôn tập, nên Hoàng Nguyên không đi tư thực.

Hai chị em đang nói, chợt nghe ở cửa có người nói: "Đỗ Quyên cô nương, cô nương chúng ta muốn mời ngươi qua nói vài câu."

Đỗ Quyên nhìn lại, thì ra là Hồng Linh.

Nàng nghĩ nghĩ, gật đầu nói: "Được, ta đến ngay."

Hồng Linh thấy nàng không sầm mặt, nhẹ nhàng thở ra, vội quỳ gối thi lễ, lui xuống trước.

Hoàng Tước Nhi lo âu nhìn Đỗ Quyên nói: "Đỗ Quyên..."

Đỗ Quyên cười nói: "Đại tỷ đừng lo lắng, ta đi một lát rồi về."

Nói xong cũng ra phòng bếp, đi về phía phòng cũ của Hoàng Nguyên.

Bên cửa sổ đông sương bên phải, Hoàng Nguyên nhìn bóng dáng của nàng, thần sắc rất lo lắng.

Đỗ Quyên đi vào gian phòng chính tay mình bố trí, tâm cảnh khác hẳn.

Tả Lao Yên đang ngồi tại trên ghế mi nhân cúi đầu cắt vải, nghe thanh âm, ngẩng đầu lên thấy là Đỗ Quyên tới, vội vàng đứng dậy đi xuống dưới, cho nàng đi trên tháp ngồi, xin lỗi nói: "Vốn ta nên tự mình đi gặp cô nương, nhưng có vài câu muốn nói riêng với cô nương, nên cho Hồng Linh đi thỉnh cô nương."

Đỗ Quyên ngồi xuống nói: "Đừng khách khí. Tay người lành hẳn chưa?"

Nàng thấy nàng có thể thiêu thừa may vá, nên hỏi như vậy.

Tả Lao Yên ngồi đối diện nàng, nhẹ giọng nói: "Tuy chưa toàn tốt, làm một ít việc vẫn được. Không làm gì thì tay không khoẻ được."

Lúc này Hồng Linh rót trà đến cho Đỗ Quyên, sau đó nhẹ nhàng đi ra ngoài, còn đóng cửa phòng lại.

Trong phòng liền an tĩnh lại.

Đỗ Quyên uống một ngụm trà, lập tức hỏi: "Cô nương có lời gì muốn nói?"

Ánh mắt Tả Lao Yên phức tạp nhìn nàng, cảm thấy nàng không thống khổ như mình nghĩ, cũng không có vẻ căm thù đến tận xương tủy, ngược lại vẻ mặt thực trấn định, thực bình tĩnh, nhìn kỹ còn mang theo nụ cười nhẹ.

Chẳng biết tại sao, tâm tình nàng thư giản chút.

Nghĩ nghĩ, nàng nghiêm chỉnh hỏi: "Cuối cùng cô nương muốn như thế nào?"

Đỗ Quyên không vui nói: "Sao người cũng hỏi ta như vậy?"

Về mặt Tả Lao Yên cứng lại, rất nhanh khôi phục, sau đó nói: "Là Lao Yên tùy hứng. Nhưng việc đã đến nước này, Lao Yên tuyệt không hối hận! Cô nương thì sao? Cô nương vừa yêu Hoàng công tử, cảm thấy cùng hắn có duyên phận kiếp trước, lại nhẫn tâm nhìn hắn khó chịu, vì cô nương trắng"

đêm không ngủ? Lao Yên đã không dám xa cầu bất cứ thứ gì, cam nguyện làm thiếp, cô nương chẳng lẽ còn bất mãn?"

Đỗ Quyên bật thốt lên: "Không hài lòng!"

Tảm Lao Yên không ngờ nàng thẳng thừng như vậy, không khỏi ngẩn ngơ.

Đỗ Quyên nói tiếp: "Cho nên người không cần làm thiếp, ta thành toàn các người!"

Tảm Lao Yên kinh ngạc nhìn nàng. Nửa ngày mới lắc đầu nói: "Nói thật, trước khi tới đây, Lao Yên có lòng riêng, là mong cô nương có thể duy trì hôn ước với Lâm gia, thành toàn ta và Hoàng công tử. Nhưng đi tới đây rồi mới phát hiện tình hình không như ta tưởng, hẳn Hoàng công tử yêu người rất sâu. Ta không thể lùi bước, lại không muốn làm hấn khó xử, đành hứa hẹn làm thiếp mới có thể lưỡng toàn. Chỉ cần hấn không mặt co mày cau, ta sẽ vui vẻ chịu đựng. Nhưng cô nương vẫn không thể tha thứ. Ta hỏi một tiếng: cô nương thật sự yêu hấn sao? Nếu yêu hấn, có gì ép bức hấn như thế, làm hấn thương tâm?"

Đỗ Quyên ngắt lời nàng, hỏi ngược lại: "Người thật yêu Hoàng Nguyên sao?"

Tảm Lao Yên kinh ngạc nói: "Dĩ nhiên. Bằng không sao ta noi theo "Văn Quân bỏ trốn"."

Nàng biết nàng đang làm gì, và sẽ mang tiếng gì.

Việc này không phải bất cứ cô gái bình thường nào có thể làm được!

Đỗ Quyên nói: "Trác Văn Quân bỏ trốn trong đêm là có lý do: Tư Mã Tướng Như dùng tiếng đàn tỏ ý trước, Văn Quân cảm giác ra tâm ý của hấn, lưỡng tình tương duyệt, lúc bỏ trốn Tư Mã Tướng Như ở bên ngoài tiếp ứng. Còn cô nương bỏ trốn là vì sao? Chẳng lẽ trước đây Hoàng Nguyên lén quyến rũ người? Theo ta được biết, người từng tỏ ý với Hoàng Nguyên, hẳn đều cự tuyệt. Nhưng là, người như cũ mặc kệ ý nghĩ của hấn, bất kể hậu quả đào hôn tìm đến nương tựa hấn, làm cho hấn rơi vào khó xử. Người không biết sai, ngược lại nói ta không theo ý hấn, muốn ta im lặng chịu đựng!"

Nhất thời sắc mặt Tảm Lao Yên trắng bệch.

Nhưng nàng chung quy không phải là cô gái tầm thường, chỉ hơi trầm ngâm, liền gạt đầu nói: "Vừa rồi Lao Yên thừa nhận suy nghĩ không chu toàn, cô nương tội gì châm chọc thêm? Ta đã xấu hổ muốn chết, nói thêm cũng vô ích. Nếu Hoàng Nguyên đối với ta không có tình nghĩa, sẽ không dung nạp ta ở đây. Hấn không phải là người dễ bị uy hiếp. Điềm ấy ta thấy rất rõ ràng, cô nương cũng rõ ràng."

Lúc này đến phiên Đỗ Quyên biến sắc mặt, tim như bị dao cắt.

Nàng gật đầu nói: "Đúng vậy, ta rất rõ ràng, cho nên ta mới thành toàn các người."

Tảm Lao Yên rất nghi hoặc, nhin không được hỏi: "Vì sao? Chẳng lẽ chúng ta không thể ở chung? Trước đây không phải chúng ta ở chung rất tốt sao, làm gì nhất định phải nháo đến lưỡng bại câu thương, làm cho hấn bị kẹp ở giữa tan nát cõi lòng? Nếu ta không chùng mực, cô nương giận có thể nói với hấn; nhưng ta tự bỏ trốn, không xứng là chính thê, tự cam làm thiếp, cô nương còn muốn như thế nào nữa?"

Đỗ Quyên như đinh chém sắt nói: "Đó là người, không phải là ta! Đỗ Quyên chính là Đỗ Quyên, không phải là Tảm Lao Yên, tuyệt sẽ không cùng người chung một chồng, dù là chính thê cũng không được!"

Nói xong, thấy Tảm Lao Yên lộ ra vẻ mặt kinh ngạc không hiểu, cười lạnh nói: "Người cũng không cần nhìn ta như quái thai, ta nhìn người cũng giống quái thai đó! Người tự so với Trác Văn quân, ta không nói đến chuyện người tự mình bỏ trốn tới đây, phá nhân duyên tốt của ta " nói đến đây, nàng nhin không được thanh âm nghẹn lại "Dù Hoàng Nguyên tiếp nhận người, người cũng không thể so được với Trác Văn quân. Trác Văn quân bỏ trốn với Trương Như, sau này Tư Mã Trương Như phú quý muốn nạp thiếp, nàng như thường không cho, viết ra bài thơ trừ danh bạch đầu ngâm, tâm chí cao thượng cỡ nào! Cho nên nàng bỏ trốn trở thành giai thoại thiên cổ! Mà người lại tự cam làm thiếp, há có thể cùng nàng đánh đồng! Ta muốn rời xa Hoàng Nguyên, chính là bắt nguồn từ Trác Văn quân bạch đầu ngâm, "Văn quân có lưỡng ý, cô đến tướng quyết tuyệt. Nguyên được người đồng tâm, bạch thủ bất tương ly." *. Người có tư cách gì chỉ trích ta?"

Chương 304

Người đừng hối hận!

Vừa cất lời, cửa phòng "phanh" một tiếng bị đẩy ra, Hoàng Nguyên xông tới, sắc mặt đỏ lên, nôn nóng khó chịu, lớn tiếng quát: "Đỗ Quyên!"

Nhưng quá chậm, chỉ thấy Tả Lao Yên môi run run, nước mắt doanh tròng.

Hồng Linh vội tiến vào đỡ lấy, vẻ mặt tức giận nhìn Đỗ Quyên muốn phát tác.

Tả Lao Yên kéo nàng lại, khẽ lắc đầu.

Hoàng Nguyên cũng nghiêm nghị nói với nàng: "Hong Linh người đi ra ngoài trước!"

Hồng Linh không cam nguyện đi ra ngoài, trước khi đi thông hận nhìn Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên bỗng nhiên cảm thấy rất chán, nói với Tả Lao Yên: "Người buông tha hết thảy bỏ trốn tìm Hoàng Nguyên, ta cũng rất khâm phục, cho nên ta chưa từng trước mặt người khác cười nhạo nhục nhã người; nhưng người cũng không thể cưỡng ép ta sinh hoạt theo ý người. Người là người, ta là ta!"

Nói xong lại chuyển hướng Hoàng Nguyên, nói: "Ta biết người đau lòng nàng, sợ nàng nghe lời ta nói không chịu nổi, đi vào tuyệt lộ " Hoàng Nguyên lo lắng nói: "Đỗ Quyên, người hãy nghe ta nói..." Đỗ Quyên xua tay, tiếp tục nói "Ta cũng biết người lo lắng ta, vì Tả Lao Yên ruồng bỏ ta người cũng sẽ không làm. Nhưng là, việc này không còn đường cứu vãn. Ta sẽ không thành toàn người "lưỡng toàn". "Lưỡng toàn" của các người, đối với ta mà nói không tính là "toàn", đem chuyện đó hủy diệt cuộc đời của ta. Cho nên Hoàng Nguyên, ta chỉ có thể nói với người thực xin lỗi, dù việc này không thể trách ta."

Hoàng Nguyên nghe xong ngẩn người, một tiếng ra không được.

Tả Lao Yên bỗng nhiên hỏi: "Nếu là ta đi thì sao?"

Đỗ Quyên khẽ cười một tiếng, chế nhạo nói: "Người đi? Người đi, sau đó không biết chết ở đâu, ta cùng hán còn có tương lai sao? Tả gia có thể buông tha chúng ta sao? "Văn quân có lưỡng ý, cố đến tướng quyết tuyệt." Nếu hán không có "lưỡng ý", người bỏ trốn cũng vô dụng."

Nói xong, nàng xoay người mở cửa phòng đi ra ngoài.

Lươn đều giết xong, Hoàng Tước Nhi nhặt một phiến đá gần đó, đặt lươn đã được lấy hết nội tạng lên phiến đá, để bụng hướng lên trên, dùng hòn đá không nhẹ không nặng đập.

Bắt đầu đập từ đầu cổ xuống, đập cho con lươn từ tròn vo thành bẹp, xương sống bị đập vỡ toang hoác, lại dùng kéo cắt thành khúc.

Đỗ Quyên nhìn thao tác thuần thục của nàng, cười nói: "Ai nghĩ ra cách này?"

Hoàng Tước Nhi mỉm cười nói: "Ai biết đâu! Đề làm như vậy."

Nhất thời toàn bộ làm xong, Đỗ Quyên dùng nước rửa sạch máu trên phiến đá, mới cùng Hoàng Tước Nhi đứng dậy trở về. Một đường nói chuyện sẽ đi ra sau vườn hái rau gì, nấu ra sao.

Trong vườn rau, hai chị em vừa hái cọng tỏi non vừa nói chuyện.

"Tỏi quá nhỏ, mới lên mầm."

"Hái mấy cây là đủ rồi, chỉ làm hương liệu thôi."

"Ta thấy nên trồng thêm 2 luống tỏi."

"Trồng nhiều làm cái gì?"

"Đại tỷ, sao ngươi quên rồi. Cuối năm ngươi phải xuất giá. Nấu một tiệc rượu phải cần bao nhiêu rau củ? Món nào cũng cần tỏi, thiếu là không được. Đúng rồi, củ cải trắng cũng cần trồng thêm. Săn thú, không phải thịt nấu với củ cải, đồ chua, măng, nấm này đó sao?"

Hoàng Tước Nhi đỏ mặt, nhỏ giọng nói: "Sao lo xa như vậy chứ."

Đỗ Quyên không tán thành, nói: "Lo xa thì sao? Tôi qua ta nghe Nhị Ny và Bệnh Chốc Đầu tính toán, bọn họ nghĩ rất tỉ mỉ, còn tích trữ nhiều cá tươi và lươn nữa. Con mồ cô không cha mẹ thật đáng thương, cái gì cũng phải tự an bài. Chúng ta tuy khá hơn bọn họ cũng nên suy nghĩ, đỡ làm cho cha mẹ quan tâm."

Hoàng Tước Nhi nghe vậy mới quan tâm, tỉ mỉ hỏi Nhị Ny chuẩn bị những gì.

Khi nói chuyện, người thì hái tỏi non, người thì hái cải thìa.

Đang bận, chợt nghe trong phòng "oành" một tiếng trầm vang, có người quát lớn: "Ngươi cũng xứng!" Hai người đều ngậy ngấn cả người.

Đỗ Quyên nghe ra thanh âm Nhậm Tam Hòa, thấy không ổn.

Nàng ném cây cải thìa vừa cắt vào trong rổ, "ba ba" vỗ hai tay, bỏ lại một câu: "Ta đi xem xem.", rồi xoay người dọc theo luống rau chạy ra ngoài.

Hoàng Tước Nhi sững sốt một chút, cũng cầm rổ đồ ăn theo sau.

Tại cửa phòng, các nàng gặp chủ tớ Tả Lao Yên cũng theo tiếng mà đến, bắt chặp chào đón, đồng loạt nhìn vào phòng.

Chỉ thấy cái bàn lớn trong phòng vỡ vụn ra, mấy khối lớn mặt bàn đổ nghiêng lệch, chén trà cũng vỡ đầy đất. Hoàng lão cha và Nhậm Tam Hòa một ngồi một đứng, giằng co 2 bên bàn vỡ; Hoàng Nguyên cúi đầu đứng phía dưới. Hoàng đại nương và Phùng Thị cũng đứng ở một bên.

Đỗ Quyên vội gọi: "Tiểu dưỡng!"

Nàng không cần hỏi cũng biết tình hình này là bởi nàng mà nên.

Hoàng lão cha nghe thanh âm của nàng, quay đầu nhìn nàng, trong mắt không che giấu được phần nộ.

Nhậm Tam Hòa chỉ vào Hoàng Nguyên, hỏi Đỗ Quyên: "Người đáp ứng hần?"

Đỗ Quyên vội vàng lắc đầu, kiên định nói: "Đỗ Quyên sẽ không chung một chồng với người khác!"

"Tốt!" Nhậm Tam Hòa cười, lại chuyển hướng Hoàng Nguyên, "Người dám bức nàng?"

Hoàng Nguyên ngẩng đầu, tối nghĩa nói: "Không dám! Vãn bối đâu thể làm chuyện như vậy, bất quá là bất đắc dĩ mới hy vọng xa vời có thể vẹn toàn đôi bên. Nhưng vãn bối cuối cùng là tài đức nông cạn, không có phúc phận kia."

Vừa rồi Nhậm Tam Hòa tới hỏi, hần lại dấy lên một hi vọng, cho rằng tiểu dưỡng nghe xong ngọn nguồn chắc chắn duy trì mình, trợ giúp khuyên giải an ủi Đỗ Quyên. Ai ngờ Nhậm Tam Hòa nổi cơn thịnh nộ, nói hần không xứng. Hần ngoài mặt không chống đối nhưng trong lòng thực không phục. Nếu là Tả tuần phủ trách cứ hần còn được, hần cũng đã chuẩn bị tâm lý vì Đỗ Quyên chống đỡ bảo tấp Tả gia; tiểu dưỡng dựa vào cái gì nói như vậy? Hần lại không đề Đỗ Quyên làm thiệp!

Nhậm Tam Hòa cũng mặc kệ hần nghĩ như thế nào, cười lạnh nói: "Coi như người tự hiểu mình!"

Hoàng lão cha cũng không nhịn được nữa, run giọng chất vấn Nhậm Tam Hòa nói: "Nơi này ai là cháu bên ngoài của người hả? Khuỷu tay cong ra ngoài coi như xong, còn nói như vậy. Một nha đầu nhạt được, sao cháu trai ta không xứng nàng?"

Hần vừa nói vừa đưa ánh mắt phần nộ về phía Phùng thị.

Phùng Thị bị hần nhìn ép tới xấu hổ không thôi, hướng chi trong lòng mình cũng sinh khí, thốt ra nói: "Hần tiểu dưỡng, Nguyên Nhi không kêu Đỗ Quyên làm thiệp, sao người mắng hần như vậy? Gả cho Nguyên Nhi là Đỗ Quyên tự mình đáp ứng..."

Hoàng Nguyên vội la lên: "Gia gia, nương. Việc này không cần nói nữa!"

Tảm Lao Yên thấy ánh mắt sắc bén của Nhậm Tam Hòa bắn về phía nàng, có chút không chịu nổi; hơn nữa Phùng Thị cũng tức giận nhìn về mấy người ở cửa, nàng không xác định có phải Phùng Thị đang trách mình hay không, hoặc là trách Đỗ Quyên, nhưng là người khởi xướng, nàng không thể không ra mặt.

Vì thế nàng bước vào cửa, quỳ xuống nói: "Đều do văn bối gây họa. Thỉnh tiểu dượng không cần trách cứ Hoàng công tử. Nếu phẩm tính hần không thuần thiện, cũng sẽ không khó xử như vậy."

Lệ khí trong mắt Nhậm Tam Hòa chợt lóe, quát: "Ai là tiểu dượng của ngươi? Ngươi bắt quá là..." Hần tựa nhớ tới cái gì, mạnh mẽ đem lời nuốt trở vào.

Hoàng Nguyên sợ hần làm nhục Tảm Lao Yên, tiến lên phía trước nói: "Tiểu dượng, ngàn sai vạn sai đều là lỗi của văn bối, là tâm chí văn bối không kiên, làm Đỗ Quyên thất vọng rồi."

Nhậm Tam Hòa chế nhạo nói: "Ngươi che chở nàng như vậy?"

Hần chỉ Tảm Lao Yên.

Hoàng Nguyên khổ sở nói: "Đều là văn bối không tốt. Tiểu dượng đừng oán trách người khác."

Hần nhất định sẽ hộ nàng!

Nhậm Tam Hòa cười lạnh nói: "Hy vọng tương lai ngươi không hối hận!"

Nói xong, hần đẩy mạnh 1/4 cái bàn trước mặt, nhắc chân bước nhanh ra ngoài.

Đi qua Đỗ Quyên, gật đầu với nàng nói: "Có chí khí!"

Đỗ Quyên thấp giọng nói: "Tiểu dượng đừng trách Hoàng Nguyên. Hần đã không còn đường lui."

Nhậm Tam Hòa thoáng chững lại nhưng cũng không nói gì, lập tức đi.

Nghe lời Nhậm Tam Hòa nói, trong lòng Hoàng Nguyên lo lắng khó chịu.

Hần còn đợi tương lai sao?

Hiện tại trong lòng hần đã đau đớn rồi!

Nhưng đây không phải là kết quả hần muốn.

Không phải hần không cần Đỗ Quyên, mà là Đỗ Quyên không cần hần; mà hần lại không thể vì Đỗ Quyên vứt bỏ Tảm Lao Yên, vì đều không còn có tương lai.

Đỗ Quyên thấy mặt Hoàng lão cha trầm đến có thể vắt ra nước, sắc mặt Phùng Thị cũng không tốt, chính nàng cũng khó chịu vạn phần, ở lại đây chỉ

làm cho mọi người khó chịu, thôi để Hoàng Nguyên bọn họ thu thập đi, vì thế nàng trốn đi vườn rau.

Trận nháo này, triệt để cắt đứt niệm tưởng của nàng.

Mười mấy năm chờ đợi, cố gắng, đều như trăng trong nước, hoa trong gương, tiêu tán.

Ngàn tư vạn tưởng, đầy lòng đau đớn như những ngọn sóng từng vòng khuếch tán.

Đỗ Quyên không thích cảm giác này, không muốn bị thương bao trùm vạn vật!

Nàng là Đỗ Quyên, là Đỗ Quyên không buồn không lo!

Nàng mờ mịt nhìn quanh, muốn tìm nơi dựa vào, đuổi đi đau đớn trong lòng.

Vì thế nàng nhìn thấy một mảnh cải thìa xanh biếc, xanh đến nhức mắt, liền ngồi chồm hồm xuống cắt cải thìa, nghĩ, buổi trưa luộc cải thìa hay xào đây?

Như thế nào cũng tốt, không phải còn có lươn sao!

Nghĩ tới lươn, nàng liền nhớ đến Nhị Ny và Bệnh Chốc Đầu.

Sau đó, nàng phảng phất như tìm được hy vọng và khát khao, trong lòng không đau như trước nữa.

Sinh hoạt của Nhị Ny và Bệnh Chốc Đầu làm cho nàng có cảm giác yên tĩnh kiên định, đồng thời cũng khơi dậy nhiệt tình sinh hoạt. Nàng khẽ cười nghĩ, nên chuẩn bị hôn sự cho đại tỷ.

Chương 305

Buông tay

Đúng lúc này, Hoàng Tước Nhi thu thập xong trong phòng, cũng trở về vườn rau.

Đỗ Quyên liền nói cho nàng biết ý nghĩ của mình: muốn thêm đồ cưới gì cho nàng; tiệc rượu an bài bao nhiêu món ăn, bao nhiêu thịt bao nhiêu rau, bao nhiêu món nóng món nguội; thứ nào cần sớm chuẩn bị, thứ nào phải đợi gần tới ngày đó mới có thể làm, "Ta nhìn kỹ mấy cái ao cá, đến ngày đó mới đi vớt, không cần lo cá cho buổi tiệc."

Hoàng Tước Nhi trước còn thẹn thùng, sau thấy nàng nói được mùi ngon, trong lòng vừa động, hỏi: "Đỗ Quyên, ngươi không khó chịu sao?"

Đỗ Quyên cười nói: "Mãi khổ sở, người sẽ gãy."

Hoàng Tước Nhi liền khuyên nhủ: "Phải nghĩ thoáng chút. Kỳ thật Lâm Xuân cũng không sai."

Nàng cảm thấy, Đỗ Quyên không chịu gả cho Hoàng Nguyên, khẳng định là muốn gả cho Lâm Xuân.

Như vậy cũng tốt, coi như vẹn toàn đôi bên.

Cho nên, trong lòng nàng bắt đầu thoải mái.

Đỗ Quyên lại không lên tiếng, chỉ cười.

Nhất thời Hoàng Ly cũng tới giúp hái đồ ăn, "Nhị tỷ" dài "Nhị tỷ" ngắn gọi, thanh âm đặc biệt nhã. Nàng đi theo sau Đỗ Quyên, mỗi lần Đỗ Quyên cắt một cây rau, nàng vội vàng đưa rổ ra hứng; Đỗ Quyên nói lên núi xuống sông, nàng liền nói muốn bồi nhị tỷ.

Đỗ Quyên dừng tay, quái dị trừng nàng nói: "Sao ngươi nịnh nọt như vậy?"

Hoàng Ly đảo mắt, ánh mắt nhị tỷ làm cho nàng có cảm giác không thể che giấu.

Mắt bé gái liền đỏ, cẩn thận nói: "Nhị tỷ tỷ đừng không để ý tới ta."

Đỗ Quyên nói: "Ngươi còn như vậy, làm ta nổi hết da gà, ta thật không để ý tới ngươi. Cha là Lão Thực, nương đánh chết cũng không làm được bộ dáng như ngươi, sao nuôi ra đứa con gái như ngươi vậy?"

Hoàng Ly uốn người. nói: "Học nhị tỷ tỷ thôi."

Đỗ Quyên nói: "Ngươi thần kinh mà!"

Hoàng Ly tới gần nàng, đáng thương nói: "Ta... Ta không thể không để ý tới Tả tử tử. Ta lại sợ nhị tử tử sinh khí sẽ không để ý tới ta."

Đỗ Quyên nhìn tiểu muội lạnh lợi, thở dài.

Nàng nói: "Hoàng Ly, bát diện linh lung rất khó! Trong lòng ngươi muốn như thế nào thì như thế đó. Ta không kêu ngươi không để ý tới Tả tử tử nương, ngay cả đại tử tử cũng để ý tới Tả tử tử nương, không phải ta vẫn hoà hảo với nàng? Tương lai ngươi phải gọi Tả tử tử nương là tẩu tử, nếu ngươi không để ý nàng, người ta còn tưởng rằng là ta xúi đó."

Hoàng Tước Nhi liếc trắng Hoàng Ly, nói: "Chí có ngươi ranh ma!"

Hoàng Ly cúi đầu không lên tiếng.

Đồng thời, trong lòng nàng và Hoàng Tước Nhi đều nhẹ nhàng thở ra, thâm nghĩ nhị tử tử không chịu gả cho ca ca, gả cho Xuân Sinh ca ca cũng tốt, Xuân Sinh ca ca cũng rất xuất sắc. Suy nghĩ một chút, về mặt dần dần thoải mái.

Đỗ Quyên nói: "Đừng cãi nữa. Chúng ta chỉ lo nói chuyện, cãi nhiều cãi thà như vậy, làm sao ăn hết? Đại tử tử, buổi trưa có lươn thì đừng làm sủi cảo nữa, nấu cơm ăn, buổi tối hãy làm sủi cảo."

Hoàng Tước Nhi gật đầu, nói như vậy cũng tốt.

Hoàng Ly vội hỏi lươn ở đâu tới.

Đỗ Quyên nói cho nàng nghe, không khỏi lại đem chuyện tối ngày hôm qua nói một lần.

Hoàng Ly kinh thần không thôi, nhưng không giống như ngày thường muốn ném thừ. Từ khi gặp Tả tử tử nương, nàng đặc biệt hâm mộ hình tượng và khí chất cao nhã không nhiễm khói bụi nhân gian của nàng, bởi vậy ngôn hành cử chỉ bất tri bất giác thu liễm rất nhiều, cũng không hề chạy loạn vào núi ra ruộng nữa, mà dụng tâm đọc sách luyện đàn học thêu thùa.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi cũng không lưu ý nàng, tự đi về chuẩn bị cơm trưa.

Tâm tình Đỗ Quyên so với trước tốt hơn nhiều.

Tựa như người nhất gan không dám đối mặt khó khăn đen tối, cứ lần lữa tránh né. Khi phải dũng cảm đối mặt, trong lòng ngược lại dễ dàng.

Nàng triệt để buông tay!

Đến nhà, phòng khác thật im lặng, nghĩ là Hoàng lão cha bọn họ đã đi.

Thì ra, khi Nhậm Tam Hòa rời Hoàng gia, không còn thấy bóng dáng nữa, Hoàng đại nương lập tức nhìn Phùng Thị thét to: "Em rể tốt của ngươi! Nguyên Nhi là con ruột của ngươi, sao ngươi không giúp? Ngươi nhát về

khuê nữ ngoan. Từ khi nàng tới, Hoàng gia có một ngày yên ổn nào chưa? Đó chính là cái..."

Hoàng Nguyên trầm giọng nói: "Nãi nãi! Đỗ Quyên tới, Hoàng gia mới khá lên. Ta cũng nhờ Đỗ Quyên trợ giúp mới có thể nhận tổ quy tông. Nãi nãi sau này đừng nhắc tới chuyện này nữa, cũng đừng nói với người ta!"

Hoàng đại nương nhất thời hoả khí xẹp xuống.

Nàng nhớ một màn phát sinh ở bờ sông buổi sáng, nàng đã nói hết ra rồi, người trong thôn đều biết chuyện này, làm thế nào đây?

Nàng chột dạ, lại không chịu nhận sai, bĩu môi nói: "Sớm đã mắt mặt còn che dấu gì. Đỗ Quyên tới qua không trở về, ta lo lắng cho nàng, lúc ra bờ sông giặt xiêm y nói vài lời với người ta chuyện nhặt nàng về. Nàng từ bên kia qua nghe thấy, trước mặt thật là nhiều người tính sổ với ta: nói nàng ba bốn tuổi đã bắt đầu làm việc nhà, trưởng thành lại lên sơn sơn thú dưỡng gia, lại dạy con cháu Hoàng gia nhận được chữ đọc sách, lại bán lá trà giúp người chuộc thân... Nói làm như Hoàng gia thiếu nàng vậy!"

Phùng Thị nhớ tới tính tình thẳng thắn của Đỗ Quyên, lập tức tin, tức giận đến đau lòng.

Hoàng Nguyên lại hỏi lại Hoàng đại nương: "Nãi nãi chưa nói việc khác?"

Hoàng đại nương lấp bắp nói: "Ta... Ta nói cái gì?"

Hoàng Nguyên cũng không truy vấn gốc gác, nói thẳng: "Nếu không ai nói nhảm, Đỗ Quyên sẽ không nói như vậy." Nói xong đi ra ngoài kêu lên: "Tiểu Thuận, đến đỡ gia gia nãi nãi đi phòng của ta bên Đông sương nghỉ ngơi một chút. Pha một ấm trà, mang ít hạt dưa, đậu vào." Lại sẵn sóc nói với Hoàng lão cha: "Gia gia đi uống chén trà ăn gì đó, bình tĩnh tâm, bất cứ việc gì có ta cùng Tiểu Bảo ca ca."

Tiểu Thuận và Hoàng Ly được huấn luyện tốt, lập tức lại " đỡ " nhị lão.

Nói hai ba câu với nhị lão đi, Hoàng Nguyên mới chuyển hướng Phùng thị.

Hoàng lão cha vốn cũng muốn phát tác với Đỗ Quyên, nhưng cháu trai nói một câu đã làm bà già lộ ra thần sắc kích động, hẳn liền biết sự thực cũng không phải như thế, hơn nữa bộ dáng dứt khoát quả quyết của cháu trai cũng khó cho hẳn có hành động gì, đành phải được tôn kính đi hưởng phúc.

Hoàng Nguyên ở Hoàng gia ngày càng quyết đoán.

Bắt đầu từ chuyện giúp đỡ thân thích tới học, hẳn đầu tiên là mặc cho gia gia nãi nãi trở uy phong, cuối cùng nháo đến nát bét, hẳn ra mặt thu thập, uy phong của nhị lão liền thấp một bậc.

Hắn vừa nâng nhị lão, vừa trầm đình tiệt thiết làm việc.

Qua vài lần, Hoàng lão cha tựa như binh pháp nói "Nhất cổ tác khí, lại mà suy, tam mà kiệt *." Cuối cùng triệt để được tôn kính, lại không thể làm chủ cho cháu trai.

* Trống đánh lần thứ nhất thì khí thế phấn chấn, đánh lần thứ hai thì suy, đánh lần thứ ba thì khí thế đã kiệt.

Nhưng tính tình bọn hắn là như thế, cuộc sống của Hoàng Nguyên khẳng định sẽ không yên tĩnh.

Buổi trưa, Đỗ Quyên làm lá tỏi xào và thịt chưng tương, đều múc chút đưa đi nhà tiểu di cho tiểu biểu đệ cùng biểu muội ăn.

Đến Nhậm gia, huynh muội Nhậm Viễn Minh nhảy cẫng hoan hô, lập tức muốn cầm đĩa thử lươn. Phùng Minh Anh liên tục quát lớn, bảo bọn họ ăn ít chút, đợi giờ cơm ăn nữa.

Đỗ Quyên không gặp Nhậm Tam Hòa, nên hỏi: "Tiểu dưỡng đâu?"

Phùng Minh Anh nói: "Rời núi rồi."

Đỗ Quyên cảm thấy kỳ quái nhưng không hỏi thêm, chuẩn bị đi về.

Phùng Minh Anh ngăn nàng lại, nhỏ giọng hỏi: "Đỗ Quyên, ngươi không sao chứ?"

Đỗ Quyên lắc đầu bật cười nói: "Không có việc gì. Ta có thể có chuyện gì chứ?"

Phùng Minh Anh há mồm, muốn nói gì đó lại không nói ra được.

Đều là cháu bên ngoại, tuy Đỗ Quyên không phải là cháu ruột, thẳng ở chỗ ở lâu thân cận hơn Hoàng Nguyên, đứa cháu ruột, cho nên nàng đành phải thở dài. Chỉ là nàng khác đám người Phùng Thị, cũng không biết là vợ chồng một lòng hay sao mà nàng và Nhậm Tam Hòa đều chán ghét Tả Lao Yên, vài ngày nay đều không tới nhìn nàng.

Cũng may Đỗ Quyên nhìn không giống chịu đại đả kích, nàng cũng yên lòng.

Lúc ăn cơm, vì có thợ thủ công tới làm việc, Đỗ Quyên đơn giản ăn trong phòng bếp, tránh gặp mặt Hoàng Nguyên. Hai lần: một lần là trước mặt nàng, một lần ở trước mặt mọi người, nàng chỉ cần nhớ tới tình cảnh Hoàng Nguyên che chở Tả Lao Yên, trong lòng như cũ quặn đau.

Nhưng nàng có biện pháp không nghĩ tới việc này, nàng sẽ giúp bản thân tìm vui sướng.

Bởi Hoàng Tước Nhi khen lươn ăn ngon, Đỗ Quyên nảy ra chủ ý.

Nàng nói với Hoàng Tước Nhi: "Chúng ta dọn dẹp cái mương phía trước một chút có được hay không? Nước càng ngày càng cạn, ta đào mương sâu chút, giặt xiêm y rửa rau cũng phương tiện. Đào lên nước bùn còn có thể bón

ruộng, nói không chừng còn có thể đào không ít bùn. Ta sẽ không câu lươn, bắt chút cá chạch ăn cũng tốt."

Hai mắt Hoàng Tước Nhi lập tức tỏa sáng, nói chủ ý này tốt, phải làm liền.

Hoàng Ly do dự nói: "Làm một thân bùn, rất phiền toái!"

Đỗ Quyên nói: "Làm xong trời cũng tối, vừa lúc tắm rửa. Không phải người yêu nhất làm mấy việc này sao, sao hôm nay lười biếng rồi? Ta bắt cá chạch không cho người ăn!"

Hoàng Ly vội vàng nói: "Ta kêu Tiểu Thuận hỗ trợ nhị tỷ tỷ."

Đỗ Quyên gật đầu nói: "Nói vậy còn nghe được!"

Rồi công việc lu bù lên, rửa bát chà nồi. Thu thập xong đi bắt cá chạch.

Đông sương, Hoàng Ly giải thích cho Hoàng Nguyên nghe, rồi đi kêu Tiểu Thuận. Hoàng Nguyên từ trong cửa sổ nhìn ra thấy Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi cầm thùng lớn thùng nhỏ, cầm bầu nước, thậm chí xệng cười đi ra ngoài, không khỏi ngạc nhiên.

Nàng tiêu sái như vậy, lập tức ném mình ra sau đầu?

Hắn đau lòng đồng thời cũng đứng ngồi không yên, đọc sách nhưng không vào được chữ nào.

Lúc này, hắn không phải cùng bọn tỷ muội đùa nháo sao?

Đó là cảnh tượng tay chân thân cận hắn tưởng niệm nhất sau khi trở về.

Nhưng hắn muốn gặp Đỗ Quyên, Đỗ Quyên bằng lòng gặp hắn sao?

Không ai để ý tới hắn vô cùng lo lắng và thấp thỏm, bên ngoài đã nháo mở.

Thì ra Hoàng Ly không dám kháng cự mệnh lệnh của Đỗ Quyên, nhưng không muốn mình mệt nhọc, lại lo lắng làm dơ xiêm y, bởi vậy đi đường vòng lối tắt: kêu Tiểu Thuận không tính, còn đi cách vách kêu Thập Căn và Đông Sinh đang theo Lâm Xuân học làm thợ mộc, nói trong mương có thật nhiều cá chạch, chỉ quản đi bắt, tối nay có thể ăn được cá chạch nấu đậu hũ.

Cái miệng nhỏ nhắn của nàng ngọt như mật, đừng nói có cá chạch hấp dẫn, dù không có, 2 tiểu tử choai choai cũng không kháng cự lại sự mê hoặc của nàng. Vì thế cởi giày xắn ống quần, chộp lấy xẻng sạn gạch mộc, đem đủ đồ nghề, bồn, biều, bắt đầu tát nước.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi cũng đi múc nước, nhất thời bên mương khí thế ngất trời.

Chính làm, Quế Hương và Hòe Hoa tới, tìm Đỗ Quyên.

Quế Hương đầy bụng nói muốn nói với Đỗ Quyên, Hòe Hoa cũng nóng lòng thôi động Đỗ Quyên hạ quyết tâm, bởi vậy khi nhìn thấy nàng, bốn con mắt nhìn nàng chăm chăm, đều muốn từ trên mặt nàng nhìn ra đầu mối.

Đỗ Quyên ngạc nhiên nói: "Nhìn ta như vậy làm cái gì? Đến thật vừa lúc, hỗ trợ đi."

Nàng đương nhiên biết các nàng vì sao nhìn nàng, bất quá giả không biết mà thôi.

Quế Hương đoạt lấy biểu trong tay nàng ném trên cỏ, sau đó vội vàng khó nén kéo nàng đến dưới chân tường, thấp giọng hỏi: "Đỗ Quyên, ngươi thật muốn làm thiếp Hoàng Nguyên? Đầu óc ngươi bị hư hỏng, Lâm Xuân tốt như vậy không gả, muốn làm thiếp người ta? Toan tú tài kia có điểm nào tốt hơn Lâm Xuân chứ? Lâm Xuân tương lai cũng có thể thi tú tài, ngươi còn sợ..."

"Ngừng, ngừng, khoan đã!" Đỗ Quyên liên tục ngăn lại nàng, hỏi ngược lại, "Ngươi nghe ai nói ta muốn làm thiếp Hoàng Nguyên?"

Chương 306

Tâm Lao Yên cố gắng

Qué Hương nháy mắt nói: "Không phải sao?"

Đỗ Quyên khẳng định nói: "Đương nhiên không phải!"

Nói xong nghi ngờ nhìn về phía Hòe Hoa, sẽ không phải là nàng nói chứ?

Hòe Hoa chủ động giải thích: "Quế Hương trong lòng gấp nên đoán. Nàng nghĩ Tâm cô nương tới, Hoàng gia phải làm thế nào đây? Nhà nàng có quyền thế, sẽ không có khả năng làm thiệp, cho nên liền..."

Không chờ nói xong, Quế Hương vội gật đầu, nàng chính là đoán như vậy.

Đỗ Quyên lắc đầu nói: "Không thể nào."

Quế Hương kinh ngạc hỏi: "Chẳng lẽ nữ nhân kia chịu làm thiệp?"

Hòe Hoa mắt sáng lên, vui mừng nói: "Vậy là đúng rồi! Ta nói mà, Hoàng Nguyên đối với Đỗ Quyên tốt nhất, đương nhiên muốn cưới nàng; lại nói, Tâm cô nương bỏ trốn đến đây, tóm lại có chút không dễ nghe..."

Quế Hương ngắt lời nàng, trợn mắt nói với Đỗ Quyên: "Vậy người cũng không thể đáp ứng! Đang tốt lành có một người thiệp trước mặt, sống như vậy làm sao mà qua? Đỗ Quyên, người thật là bị mù! Lâm Xuân có chỗ nào không tốt..."

Hòe Hoa vội vàng ngăn cản nàng nói: "Quế Hương, Đỗ Quyên và Hoàng Nguyên là duyên phận kiếp trước, sao người có thể nói nàng như vậy? Lâm Xuân nghe được cũng không chịu." Vừa nói vừa chuyển hướng Đỗ Quyên, cẩn thận cười làm lạnh nói: "Quế Hương thẳng tính. Nàng cũng vì tốt cho người, Đỗ Quyên người đừng nóng giận."

Quế Hương chặn Hòe Hoa, mắng: "Chớ má duyên phận kiếp trước! Nếu kiếp trước có duyên, sao còn ở bên ngoài hái hoa ngắt cỏ? Sao không đuổi nữ nhân kia đi? Đỗ Quyên người thật là bị mù..."

Hòe Hoa nghe xong cảm thấy không ổn, vội nhìn về phía Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên trong lòng ngũ vị tạp trần, vì Quế Hương chọc trúng nỗi đau của nàng.

Ngưng một hồi, thấy Quế Hương vẫn không ngừng mắng, Hòe Hoa đi theo khuyên, nàng buồn cười nên quát Quế Hương: "Được rồi! Ta không làm

vợ Hoàng Nguyên, cũng không làm thiệp hấn, Quế Hương ngơoi mắng nữa cần thận ta đánh ngơoi!"

Hòe Hoa nghe xong ngẩn ngơ, không dám tin nhìn về phía Đỗ Quyên.

Quế Hương cầm lấy tay Đỗ Quyên, ngạc nhiên hỏi: "Nói như vậy, ngơoi đáp ứng gả cho Xuân Sinh ca ca?"

Đỗ Quyên thấy bộ dáng mừng rỡ của nàng thật hết lời, lại thoáng nhìn về thất lạc của Hòe Hoa, bỗng nhiên khó chịu, sầm mặt nói: "Ta gả ai mắc mớ gì tới ngơoi? Ngơoi một tiểu cô nương, có thể đừng giống mấy bà nhiều chuyện cả ngày đi hỏi chuyện nhà của người ta được không? Ta không có hứng nói! Ngơoi ghét ta thì đi đi!"

Vì sao mỗi người đều đem hạnh phúc và hy vọng đặt trên người nàng?

Giống như không có nàng, hoặc là nàng đáp ứng yêu cầu của ai đó thì tất cả mọi sự đều trọn vẹn; nếu không như ý, nhất định trách nàng không chịu thông cảm quan tâm cho nên tạo thành kết quả này.

Đỗ Quyên nổi giận, Quế Hương lại không hề tức giận.

Nàng thấy, Đỗ Quyên không gả cho Hoàng Nguyên, nhất định sẽ gả cho Lâm Xuân.

Mình mắng nàng trước, lại không cho nàng giải thích, khó trách nàng giận.

Quế Hương cười lấy lòng nói: "Không hỏi, không hỏi! Xin lỗi Đỗ Quyên, ngơoi hiểu tánh khí của ta nhất. Đừng so đo với ta được không. Đi, đi xem nước cạn chưa; cạn rồi chúng ta bắt cá chạch."

Nói xong thân thiết nínu cánh tay Đỗ Quyên bước đi.

Hòe Hoa cũng khôi phục bình thường, nhìn nàng cười nói: "Hồi nãy mắng cho dữ, ta can cũng không được. Bây giờ lo xin lỗi Đỗ Quyên." Lại hướng Đỗ Quyên nói: "Ngơoi sớm cho nàng một trận như vậy, nàng mới an tâm."

Quế Hương cười rộ lên.

Đỗ Quyên cười có lệ, vì nàng không vui về nỗi.

Nhưng chờ các nàng đi tới mương, nàng lập tức liền cười vui.

Thì ra trong mương có Càn Khôn: con mương này trừ bỏ đoạn trước cửa nhà Đỗ Quyên được đào vét sạch để giặt đồ rửa rau, hai bên khúc mương khác đều có nhiều cây cỏ, che dấu bờ mương. Mọi người nhanh tay tát nước, nước trong mương cạn dần, cá ở đáy mương tán loạn hết lên, thậm chí đều nhảy ra.

Mọi người cười to hoan hô không ngừng!

Đám con gái sôi nổi chộp lưới tôm, rồ, cùng với tiếng người kinh hô, bỗng nhiên chạy qua đầu này, rồi lại chạy qua bên kia, đứng bên bờ bắt cá tôm.

Tiểu Thuận và đám con trai không kịp đợi tát cạn nước, nhảy xuống mương đi bắt. Hoàng Ly vội vã ngăn cản Tiểu Thuận, kêu lấy liềm đao đến cắt hết cỏ dại 2 bên bờ trước. Lúc này nàng chơi rất hưng trí.

Tiểu Thuận vội vàng chạy vào Hoàng gia viện.

Đỗ Quyên hướng theo bóng hắt hô: "Lấy thêm cái thùng nước đến, bắt cá bỏ vào nuôi!"

Quế Hương cũng nói: "Đúng, cá nhỏ phải thả về."

Hồe Hoa và Hoàng Tước Nhi cũng đứng bên mương bắt tới bắt lui, cười không ngừng.

Không phải mọi người chưa thấy qua cá, thêm cá trong mương cũng không quá lớn. Sở dĩ cao hứng như vậy, chủ yếu vì ở ngay cửa nhà, đùa nháo là chính, không giống như ra ngoài đánh cá và săn bắt vì mưu sinh, nhất định phải có thu hoạch.

La hét âm ỉ vang trời, làm cho tỷ đệ Nhị Nha cách vách, huynh muội Nhậm Viễn Minh và Viễn Thanh phía sau nhà, cùng với những đứa trẻ khác ở phụ cận đều chạy tới xem náo nhiệt.

Lâm Xuân cũng đi ra, đứng bên cạnh nhìn Đỗ Quyên ra sức tát nước.

"Các người muốn dọn sạch cái mương này hả?"

Sắc mặt hắn rất cổ quái.

Đỗ Quyên vừa thở vừa nói: "Là muốn dọn sạch!"

Hoàng Ly hưng phấn nói: "Vốn muốn bắt cá chạch, không nghĩ tới còn có cá."

Quế Hương ha ha cười nói: "Các người mỗi ngày ở đây rửa rau, dưỡng béo."

Hoàng Ly muốn xem náo nhiệt, bản thân lại không chịu đi xuống, bởi vậy thấy một người đến là muốn sai sử. Lúc này thấy Lâm Xuân, vội ngọt ngào nhờ vả nói: "Xuân Sinh ca ca, tỷ ta mức nước quá chậm, người khỏe, hỗ trợ dùng thau lớn mức, một hồi sẽ cạn. Buổi tối chúng ta dùng cá chạch nấu đậu hủ..."

Lâm Xuân liếc mắt nhìn nàng, bộ dáng như nhìn thấu tiểu tâm tư của nàng.

Hoàng Ly thấy hắn không lên tiếng, có chút ngượng ngùng, cho rằng hắn sợ bản xiêm y không chịu đi xuống, vì hắn mặc một bộ áo lụa màu xanh nhạt thực chỉnh tề, hiển nhiên không phải là đồ mặc làm việc, mà là mặc khi đến thư viện.

Ai ngờ hắn nhìn một lúc liền cởi giày, ống quần, cổ tay áo đều cuốn lên, trực tiếp đi xuống mương, từ trong tay Đỗ Quyên cầm lấy hồ lô biều, nhẹ giọng nói: "Ta đến làm."

Đỗ Quyên đang vui đùa tát nước theo bản năng muốn cự tuyệt, ai ngờ người đều xuống nước.

Nhịn không được nàng oán giận nói: "Người muốn đi xuống, cũng phải đổi một bộ khác. Làm đờ bộ này, không phải hại mẹ người giặt?"

Bộ xiêm y do nàng may đó.

Lâm Xuân cười với nàng, ôn nhu nói: "Buổi tối ta tự mình giặt."

Đỗ Quyên hết lời, lại thấy mắt hắn nhìn mình sáng long lanh, cuống quýt quay mặt đi, thăm nghĩ đứa nhỏ này đã trưởng thành, ánh mắt nhìn không "thuần khiết".

Lâm Xuân thấy nàng như vậy, mỉm cười cúi đầu, dùng sức múc nước.

Quả nhiên lực lớn có khác, một bầu tiếp một bầu, nước liên tục bị hắt đi, tựa như xe giường nước đi qua.

Hồ Hoa ở một đầu khác cắt cỏ, tình hình vừa rồi thu hết vào đáy mắt.

Nàng yên lặng buông mi, dùng sức từ từ cắt cỏ, phảng phất như không có chuyện gì xảy ra.

Nàng và Hoàng Tước Nhi cắt cỏ bên mương, mương máng lộ rõ ra

Đỗ Quyên thấy Tiểu Thuận, Nhậm Viễn Minh bắt cá rất vui vẻ, cũng nhịn không được cởi giày đi xuống, bắt cá, chộp cá chạch.

Vì sao nói chộp cá chạch?

Trong bùn lầy bắt cá chạch rất khó, trơn trượt không nắm được, chỉ có nhìn cho chuẩn, thật nhanh dùng hai tay chộp một cái bỏ vào trong bồn thì mới được.

Đỗ Quyên biết bắt cá, chộp cá chạch cũng giỏi, rất nhanh bắt được non nửa thùng.

Quế Hương nhìn thềm, cũng đi xuống. Nàng ở trong bùn quào loạn một một hồi, cá cũng chỉ bắt được 2 con, mà toàn thân đầy bùn lầy, tiếng cười truyền ra thật xa.

Đỗ Quyên vội ngăn nàng lại nói: "Người đừng quậy nữa! Đã không thấy rõ thì đứng kia đừng nhúc nhích, nhìn kỹ, xem nào khối bùn hơi động một chút, tức là phía dưới có cá chạch, người liền dùng hai tay bốc luôn bùn lên "

Nói xong khom lưng, hai tay nhanh chóng thọc xuống bên trái.

Quế Hương nhìn chằm chằm nàng nâng lên một đồng bùn nhão, hỏi: "bắt được?"

Đỗ Quyên gặt đầu, hai tay thò vào giữa đồng bùn.

Kết quả, gặt bỏ bùn ra, một con cá chạch to cũng từ khe hở trượt ra, rơi vào trong mương, chui vào bùn. Quế Hương không ngừng bận rộn xoay người chộp, hô to gọi nhỏ, làm cho Đỗ Quyên cũng bị bắn đây một thân bùn.

Nàng luống cuống tay chân, làm cho Đỗ Quyên cười không thôi.

Nước trong mương đã cạn, Lâm Xuân ngồi thẳng lên.

Nghe tiếng cười quay đầu nhìn qua, thấy tươi cười của Đỗ Quyên là phát ra từ đáy lòng, tươi đẹp như trước đây. Hắn cũng không tự chủ nhếch miệng cười.

Bỗng nhiên ánh mắt dời xuống, thấy nàng và Quế Hương đứng trong bùn lầy, đùi trắng nõn nổi bật trong hồ đầy nước bùn, vội vàng khuyên nhủ: "Chơi đủ rồi thì lên đi. Cẩn thận trong mương có gai nhọn đâm chân. Đợi ta vét bùn làm sạch đáy mương, các người muốn bắt cá chạch thì đi lên kia đợi đi."

Đỗ Quyên nói: "Chúng ta cũng đào. Mương dài như vậy, chỉ có một mình người sao được."

Lâm Xuân nhú mày, chợt thấy Hoàng Tiểu Bảo đi ra, vội ngoắc gọi hắn.

Rồi ra lệnh cho Đỗ Quyên: "Đi lên! Đây không phải là việc con gái làm."

Hoàng Tiểu Bảo cũng ưa chơi đùa, thấy tình hình này mừng rỡ cười toe toét, lúc này cởi giày xuống mương, vừa phát tay với Đỗ Quyên nói: "Đi lên, đi lên! Lộng một thân bùn còn ra bộ dáng gì? Lớn như vậy còn ham chơi."

Đỗ Quyên không kiên trì nữa, kéo Quế Hương đi lên.

Các nàng đem cá và cá chạch bắt được qua ao bên cạnh rửa sạch, lại đổi một thùng nước trong bỏ cá vào.

Vì mọi người đều cầm một cái bôn hoặc thùng hoặc giỏ đựng cá, xài rồi không đủ dùng, Đỗ Quyên kêu Hoàng Ly, "Trở về lấy thêm rổ đến. Phải lấy rổ đan khít một chút, bằng không dễ bị lọt."

Hoàng Ly đáp ứng một tiếng, vội vàng chạy về nhà.

Nàng chạy vào viện, vừa hô to: "Tắm tủy tủy, mau ra đây chơi!", vừa chạy vào phòng bếp tìm kiếm rổ giỏ các loại dụng cụ.

Lúc đi ra, Tắm Lao Yên và Hồng Linh đã đứng ở cửa Đông sương, đang cùng Hoàng Nguyên nói chuyện. Nàng vội qua gọi nàng đi ra ngoài xem nào nhiệt, rồi sinh động như thật miêu tả chơi vui thú vị ra sao.

Không cần nàng nói, tiếng la hét cười đùa âm ỉ bên ngoài trong viện đều nghe thấy được.

Tắm Lao Yên dùng ánh mắt trung cầu nhìn về phía Hoàng Nguyên.

Hoàng Nguyên chỉ hơi trầm ngâm, khẽ gặt đầu.

Hắn nghĩ: mặc kệ tương lai thế nào, Lao Yên đều phải cùng Đỗ Quyên ở chung một mái hiên, dù là cô tẩu cũng không thể tránh mãi không gặp. Thêm nữa, Đỗ Quyên đều thản nhiên cười đối mặt việc này, bọn họ lại làm ra bộ dáng xấu hổ khó chịu, đó không phải là muốn làm cho Đỗ Quyên không thoải mái sao.

Nghĩ như vậy, ngay cả hắn cũng chuẩn bị đi ra xem một chút, hắn đã sớm muốn đi ra ngoài.

Hắn tưởng niệm Đỗ Quyên, hy vọng cùng nàng chung đụng như trước, không sợ nàng không chịu gả cho hắn, xem hắn như đệ đệ cũng tốt; còn nữa hắn cũng thăm chờ đợi nàng hồi tâm chuyên ý.

Hắn cảm thấy rất lâu không nói đùa với nàng, vừa nghĩ là đau lòng khó nhịn.

Trước mắt là cơ hội thích hợp.

Hắn rất cẩn thận, để Tầm Lao Yên và Hoàng Ly đi ra ngoài trước, hắn đi sau. Là hắn sợ đi cùng Tầm Lao Yên xuất hiện trước mặt người khác, Đỗ Quyên thấy sẽ khổ sở.

Tầm Lao Yên biết, trước khi đi khi nhẹ giọng nói: "Xin yên tâm!"

Nàng cũng hiểu, vô luận thế nào nàng phải lấy được sự lượng giải của Đỗ Quyên.

Hoàng Nguyên khẽ gật đầu, nhìn nàng đi.

Hoàng Ly kéo tay Tầm Lao Yên đi ra ngoài, vừa nhỏ giọng nói: "Tầm tỷ người đừng lo lắng, nhị tỷ ta tốt nhất. Lúc trước ta sợ nàng thấy ta nói chuyện với người sẽ giận, nàng còn nói ta đó, nói tương lai người là tẩu tử ta, làm sao có thể không để ý tới người? Mắng ta đa tâm."

Tầm Lao Yên kích động hỏi: "Thật sự? Nàng thật nói như vậy?"

Hoàng Ly dùng sức gật đầu, cười nói: "Cho nên ta mới kêu người ra ngoài chơi."

Nàng rất có nhãn lực, nếu nhị tỷ mất hứng, nàng sẽ không kêu đâu.